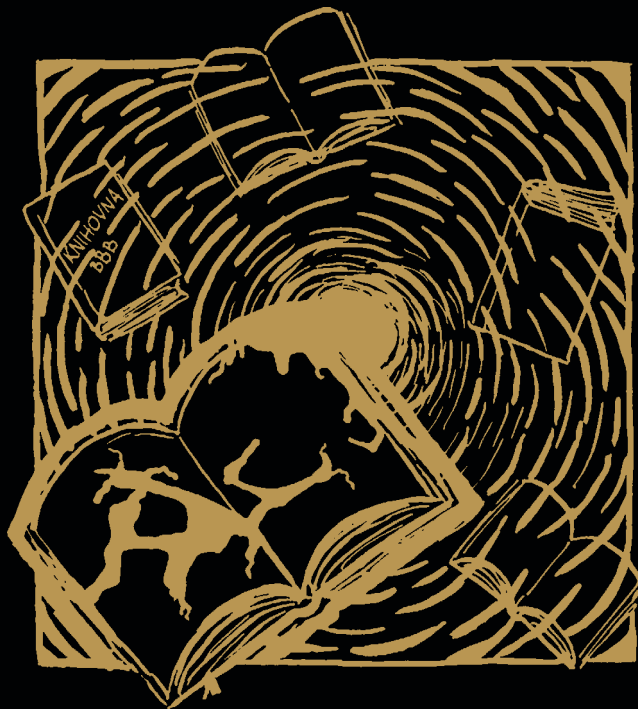

*Píšu povídky, píšu básně...
a Ex-libris 2024*

tentokrát na téma

Tajemná kniha

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže
červen 2024*

*Píšu povídky, píšu básně...
a Ex-libris 2024*

*tentokrát na téma
Tajemná kniha*

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2024

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

*Dobré knihy neprozradí všechna svá tajemství najednou.
Stephen King*

Milí přátelé, milí mladí autoři,
opět po roce se vám dostává do rukou sborníček toho nejlepšího, co přinesla letošní literární soutěž Píšu povídky, píšu básně... a výtvarná soutěž Ex-libris 2024, tentokrát na téma Tajemná kniha.

Tajemství patří k našemu životu, ať už tajemství hezká, která je dobré si uchovávat, tak ta těžká, která je dobré sdílet. A o všech krásách i těžkostech můžeme nejen číst v knihách, ale také nám mohou být inspirací. Těch přineslo letošní téma nepřeberně, například: *na půdě jsem našel knihu... tajemství ukryté v knize... kniha, brána do příběhu... usnul jsem v knihovně – a děly se věci!... vždyť z té knížky něco vyskočilo ven! ... kouzlo staré knihy... dostal jsem knihu a stalo se mi...*

A to nejlepší máte nyní před sebou.

Do 26. ročníku literární soutěže přispělo 296 mladých autorů z celkem 34 škol. V literární soutěži práce posoudily porotkyně Lenka Burešová, Olga Švečová, Alena Kučerová a knihovnice Anna, Bronislava, Hana a Mirka.

Každým rokem sborníček doplňují také vítězné výtvarné práce soutěže Ex-libris, kterých do letošního ročníku dorazilo celkem 219 z 11 škol. Porota, ve které zasedli sběratelé ex-libris, výtvarníci i milovníci umění Vladimíra Černá, Silvia Kupcová, Jaroslav Hrabec, František Petrák, Jaroslav Tvrdoň, Libor Vodička a zástupci z Galerie Joži Uprky v UH, vybrala desítku nejlepších. A jak konstatovali členové poroty: „*Nebylo vůbec lehké vybrat. Každým rokem jsou práce lepší a lepší...*“ „*Kdyby se některým dětem stala umělecká tvorba životním posláním, což není vyloučeno, budou na vaši soutěž rádi vzpomínat.*“

Všem členům poroty za jejich nelehkou práci moc a moc děkujeme a mladým autorům a výtvarníkům i tentokrát vzkazujeme: „*Pokud se nenajdete mezi oceněnými, nevzdávejte to a pište a tvořte dál!*“

1. kategorie – 1. – 3. třídy – poezie

- 1. místo** Marie Čaňová, 3. třída Školy Březová ✨
2. místo Jakub Hatoň, 2. třída ZŠ Lyčkovo náměstí Praha

1. kategorie – 1. – 3. třídy – próza

- 1. místo** Kateřina Konečná, 3. třída ZŠ T. G. Masaryka Uherské Hradiště
2. místo Magdaléna Balíčková, 3. třída ZŠ F. Horenského Boršice
3. místo Lukáš Němec, 3. třída ZŠ a MŠ Bystřice pod Lopeníkem
čestné uznání Laura Gregorová, 3. třída ZŠ T. G. Masaryka Uherské Hradiště

2. kategorie – 4. – 5. třídy – poezie

- 1. místo** Alžběta Kohnová, 4. třída Školy Březová ✨
2. místo Adéla Pokorná, 5. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz ✨
3. místo Anastázie Ševčíková, 4. třída ZŠ Velehrad

2. kategorie – 4. – 5. třídy – próza

- 1. místo** Antonín Pavelka, 4. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště ✨
2. místo Štěpán Karlík, 4. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště
2. místo Gabriela Gregárková, 4. třída ZŠ Suchá Loz
3. místo Robert Jan Göncöl, 5. třída Školy Březová

3. kategorie – 6. – 7. třídy – poezie

- 1. místo** Marek Čagánek, 7. třída ZŠ Polešovice
2. místo Petr Kalisz, 7. třída ZŠ Staré Město
3. místo Vojtěch Krč, 7. třída ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod

3. kategorie – 6. – 7. třídy – próza

- 1. místo** Celestina Belcredi, 7. třída Školy Březová
1. místo Dominik F. Bartoník, 6. třída Školy Březová
2. místo Štěpán Bouřa, 1. OB Gymnázium Uherské Hradiště
3. místo Milada Rosecká, 6. třída ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod
čestné uznání Karolína Osladilová, 7. třída Školy Březová
čestné uznání Sára Zlatníková, 6. třída ZŠ J. Bublíka Bánov
čestné uznání Nela Vilímková, 6. třída ZŠ a MŠ Osvětimany
čestné uznání Týna Žádníková, 2. OB Gymnázium Uherské Hradiště
čestné uznání Jaroslav Klabačka, 6. třída ZŠ Hluk

4. kategorie – 8. – 9. třídy – poezie

1. místo Marek Minařík, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice
2. místo Marie Mahdalová, 9. třída ZŠ J. Bublíka Bánov
2. místo Kateřina Dočekalová, 8. třída MŠ a ZŠ J. A. Komenského Nivnice
3. místo Tina Vačurová, 8. třída ZŠ Polešovice
3. místo Jakub Škubal, 8. třída ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod
3. místo Eliška Ballerová, 8. třída ZŠ Odry, Komenského

4. kategorie – 8. – 9. třídy – próza

1. místo Julie Šišláková, 9. třída ZŠ Starý Hrozenkov
 2. místo Karolína Němečková, 9. třída ZŠ Prakšice
 3. místo Martina Tomášů, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice
 3. místo Jiří Miškar, 9. třída ZŠ J. A. Komenského Nivnice
- čestné uznání Natálie Johaníková, 8. třída ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod
čestné uznání Pavlína Kadlíčková, 9. třída ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

5. kategorie – komiks

1. místo Natálie Krutá, 2 OA Gymnázium Uherské Hradiště *
2. místo Aneta Kočířová, 6. třída ZŠ Tupesy
3. místo Daniela Kočíčková, 6. třída ZŠ Babice

* = práce byla oceněna také v krajském kole

Ex-libris 2024 – kategorie mladších žáků

Jan Fornůsek, 8 let, ZUŠ Uherské Hradiště
Matěj Mladěnka, 9 let, ZUŠ Uherské Hradiště
Markéta Müllerová, 11 let, Kunovice
Kolektivní práce 4.A a 4.B pod vedením Kamily Kopčilové, ZŠ Komenského 1 Zlín

Ex-libris 2024 – kategorie starších žáků

Natálie Krutá, 2 OA Gymnázium Uherské Hradiště
Valerie Shebeko, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště
Kateřina Siláková, 2 OB Gymnázium Uherské Hradiště
Amálie Sladkowská, 14 let, ZŠ Komenského 1 Zlín
Nela Stránská, 9. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště
Rozálie Šelová, 12 let, Akční galerie

Ex-libris 2024 – kategorie dospělí

Dagmar Vačurová, Uherské Hradiště
Zdeňka Svobodová, Uherské Hradiště

1. kategorie – 1.–3. třídy – poezie

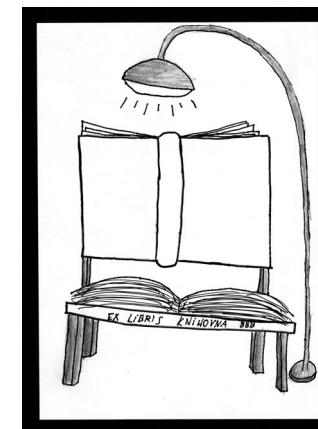
Pohádkové dobrodružství

Marie Čaňová, 3. třída Školy Březová

Byla jedna knihovnice Alice, a ta měla v knihovně knih opravdu velice.
Jednou přišel neznámý host a vzal si knížek dost.
Šel si sednout do kouta a začal číst, a vtom se zvláštní věci začaly dít.
Ten zvláštní host, to byla holčička jménem Anička.
Ten zvláštní host, to byla holčička jménem Anička.
Za chvíli zmizela, v knize se objevila.
A tak Anička začala poznávat to, co má v knize každý rád.
Potkala princeznu spanilou, zlou sestru lenivou,
Pinocchia veselého i Palečka maličkého.
Proletěla se na koberci létajícím, nad zámek růžemi obrůstajícím.
Byla tam víla Zvonilka a taky modrá Šmoulinka.
Pak přiběhl vlk a na Aničku mrk.
Za chvíli za ní obr stál a řekl: „Zvu tě na pohádkový bál.“
No řekněte, kdo by se v pohádce bál?
Pak přišla víla a řekla jí: „Až zazvoní zvon, odveze tě domů pohádkový slon.“
Byl tam ještě Harry Potter, Hermiona a Ron a už konec! Odbil zvon.
Najednou se ocitla v knihovně, nebyl to sen, to tedy rozhodně!
Anička si to ale nejdříve myslela, když vtom na stole voňavou růži spatřila.
A vedle ní vzkaz: „To nebyl sen!“ Podepsáno, Spiderman!

Splněné přání

Byla holka jménem Nikolka, a ta svoje přání řekla jedné paní.
Moc ráda četla, a tak se jednoho dne lekla,
protože se její přání splnilo a všechno z knížek ožilo.
A ta paní byla víla, jmenovala se Ila.
Byla to knihovnička, která měla stále červená líčka.
A tak se stalo, že v pokojíku Nikolky, objevili se holoubci z Popelky.
Sněhurka s trpaslíky, Karkulka se Šmoulíky.
Včelka Mája, Maxipes Fík a Ája,
Elsa a tak dále, je to jak na pohádkovém bále.
Ráno se vrací do knihy zas a v noci, když nastane čas,
ožijí a budou si s námi hrát a budeme se společně smát.

Matěj Mladěnka, 9 let ZUŠ Uherské Hradiště

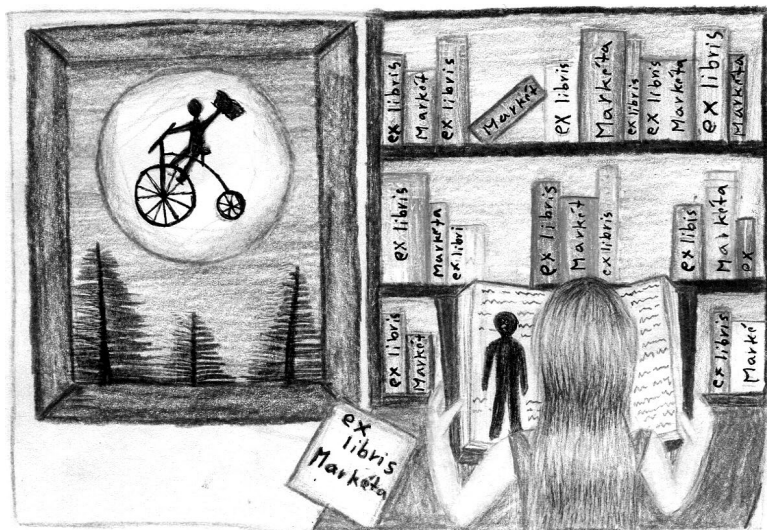
Recept na lektvar lásky

Čarodějka Kiki ráda čaruje,
vaří ráda lektvary a taky rýmuje.
Jednou chtěla Kiki vařit lektvar lásky,
šla si hledat ingredience,
tak třeba dívčí vlásky,
kapka slzy, vytrhlý zub,
slepičí pírkó, opičí chlup.

Tajemná kniha

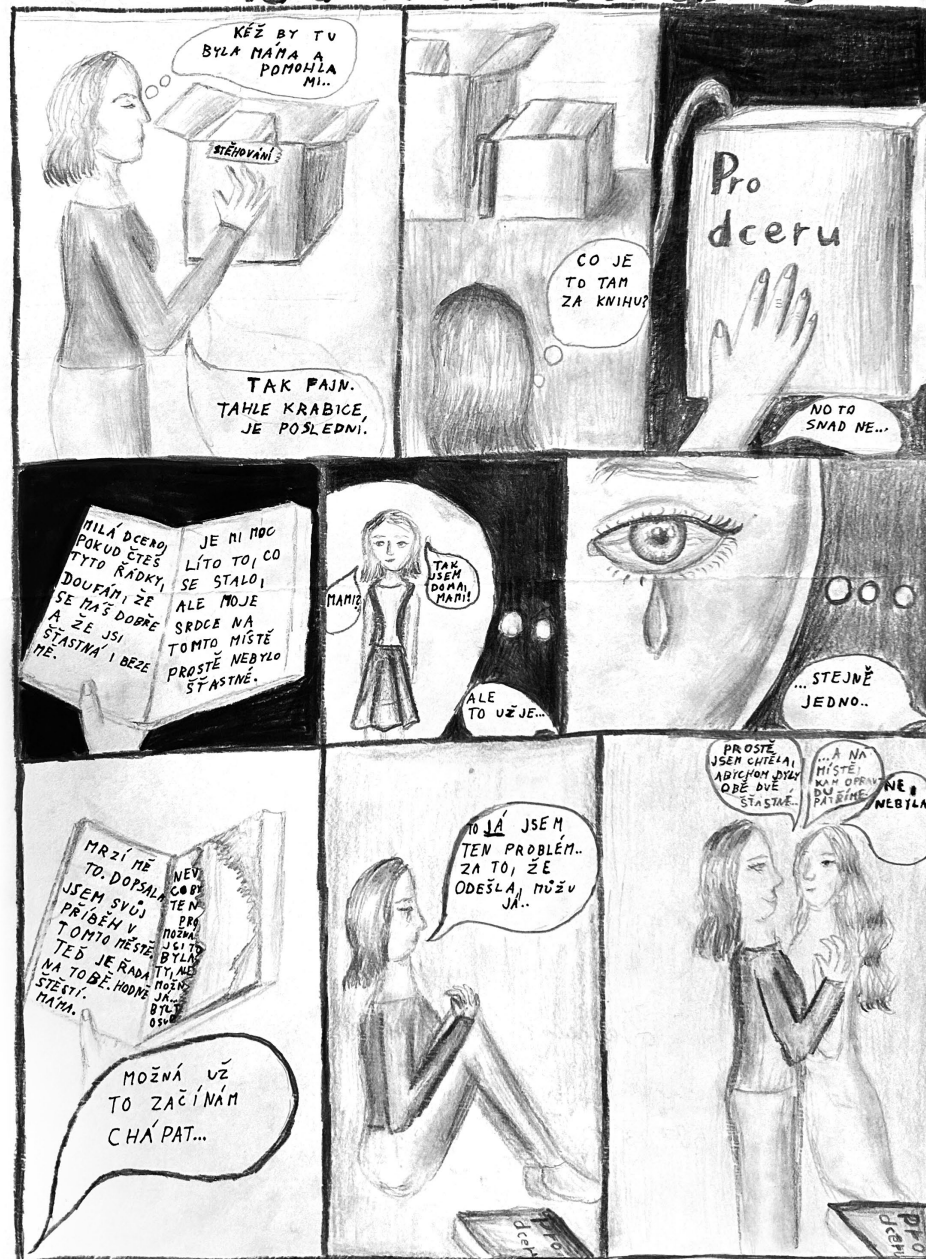
Jakub Hatoň, 2. třída ZŠ Lyčkovo náměstí Praha

Nemusí být tajná, když je tajemná.
Nemusí být krásná, když je dojemná.
Nemusí budit emoce, když tahá za dobré konce.
Uzavírá příběh náročnou zápletkou,
však konec vyzní do ztracena.
Co to řekne čtenáři,
který fantazii nemá?
Vznikne spousta úžasných verzí téhož příběhu,
kola fantazie se dají do běhu.
Tajemná kniha, díky za inspiraci,
radost mají všichni kreativci.

Markéta Müllerová, 11 let, Kunovice

Vytrhané stránky

Daniela Kočíčková, 6. třída ZŠ Babice

Olinka a kouzelná truhla

Kateřina Konečná, 3. třída ZŠ T. G. Masaryka Uherské Hradiště

Olinka jela k dědovi a nebála se, už jela autobusem víckrát, než si dokážete představit. Najednou si k ní přisedla jedna paní, byla sympatická a hodná. Řekla jí, že ji poslala Olinčina máma a že už po čtyřech zastávkách bude vystupovat. Uběhly čtyři zastávky a Olinka si vystoupila. Děda ji přivítal a šli domů. Jakmile došli domů, děda Olince ukázal její pokoj. Takhle si ho Olinka nepředstavovala, ale i tak byla ráda. Olinka byla odjakživa průzkumnice, takže se vždy nějak zabavila. A jak děda usnul, tak šla zkoumat půdu, ale bohužel musela chodit po knížkách, protože schody vrzaly a ona nechtěla vzbudit dědu. Nakonec se na půdu dostala. Uviděla tam pár skříní a jednu truhlu.

Zkoušela ji otevřít, ale nešlo to. Vzpomínala si, že jak jí děda ukazoval její pokoj, tak mu visel na krku klíč. Takže se znovu vydala po knížkách, které byly položeny na vrzajících schodech. A jak sešla dolů, hned šla ke spícímu dědovi. Snažila se mu ten klíč sundat z krku, ale nechtěla ho vzbudit. Nakonec se jí to podařilo, a tak ten klíč vzala a poté šla odemknout truhlu. Ale zklamalo ji to, protože v truhle byly pouze otevřené knížky. První z knih se jmenovala Mauglí.

Olinku napadlo vlézt si do truhly. A tak si do ní vlezla. Když si knížku v truhle prohlížela, ponořila se do ní a najednou se ocitla v džungli uviděla tygra Šer Chána a chlapce Mauglího. K Mauglímu se blížil Šer Chán a chtěl mu ublížit, ale v tom okamžiku Mauglího zachránil medvěd Balu, který Šer Chána zahnal. Olinka byla zvědavá a šla se za Mauglím podívat. Mauglí poznal, že je Olinka hodná a zažili spolu spoustu legrace při objevování džungle. Jakmile nad džunglí zapadlo slunce, Olinka se ocitla zpátky v truhle, vrátila klíč dědovi a šla spát.

Když usínala, přemýšlela nad tím, jakou knihu si zítra vybere a jaké asi bude další dobrodružství.

Tajemná kniha

Magdaléna Balíčková, 3. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Ahoj! Jsme Petr a Anička! Chodíme do 3.B. Jsme dvojčata a společně vám řekneme naše tajemství. Jednou jsme šli na oběd, tam jsme se naobědvali a šli do školní družiny. Zde jsme se podívali na pohádku a šli do školní knihovny. Mezi tím jsme zahlédli zářivou knihu. Tak jsem ji vzala a my dva se pomalu blížili ke dveřím a utekli. Petr tu knihu přečetl. Byla tam tajemství. Například, že paní učitelka Blýskanová je čarodějnice a má 30.11. besídku čarodějnic. Víte, co je nejhorší? Že paní učitelka Blýskanová je naše třídní paní učitelka. Potom jsme dále listovali a četli, až jsme našli klíč od blýskanového kabinetu. Protože paní učitelka už jela domů, tak jsme šli do toho kabinetu. Až jsme ten kabinet otevřeli, tak jsme tam vešli. Nejdřív nás zajímala kuchyňka, jestli tam není něco podezřelého. Tam ale nic podezřelého nebylo. Potom jsme vešli do její šatny, kde měla obrovskou skříň a v ní měla čarodějnický klobouk, čarodějnické koště a šaty. Za nimi byl lektvar krásy a další jiné lektvary. Potom jsme se vrátili zpátky do školní družiny. Dali jsme tu knihu zpět a poslouchali dál, co nám paní vychovatelka říká. Až k nám přestala mluvit, tak jsme si mohli půjčit nějakou knihu. Ale jen kdo chtěl. Tak jsme si půjčili knihu a šli domů, udělali si domácí úkoly a šli spát. Celou noc se mi zdálo, že letím a Petrovi zase to, že se setkal s oblíbeným fotbalistou. Myslíte, že za to může ta kouzelná kniha?

12. 1. 2024

Lukáš Němec, 3. třída ZŠ a MŠ Bystřice pod Lopeníkem

Usnul jsem v knihovně a děly se věci! Knihy se začaly třepat. A vyletělo strašidlo. Odběhl jsem a schoval se. Strašidlo řeklo. „Ach jo, proč se mě všichni bojí? Já si chci jen hrát.“ Jak jsem to slyšel, tak jsem vylezl. Strašidlo radostně řeklo: „Jé, ty si chceš se mnou hrát?“ A já jsem odpověděl: „Rád bych si s tebou hrál, ale už musím domů.“ Strašidlo smutně řeklo: „Aha, to bude zase nuda.“ A já jsem řekl: „Nebude! Víš proč? Protože si můžeš číst knihy.“ A strašidlo se zeptalo nechápavě. „Co jsi říkal?“ „Že si můžeš číst knihy.“ A strašidlo řeklo: „A jó. Proč mě to nenapadlo hned! Vždyť bydlím v knihovně.“ A strašidlo začalo číst knihy. Tak jsme se rozloučili a já jsem šel domů. A těšil se na další setkání s mým novým kamarádem strašidylkem.

Kouzelná kniha do říše víl

Laura Gregorová, 3. třída ZŠ T. G. Masaryka Uherské Hradiště

Jednoho zimního dne holčička jménem Zuzka byla u babičky. Zuzka byla velmi zvědavá. I když jí babička říkala, že nesmí chodit do její knihovny, tak přesto šla. Na zlatém stojanu byla strašně velká a stará kniha. Zuzka se hned přiblížila ke knize. Jak na ni sáhla, kniha začala sama listovat. Potom se zastavila na jedné stránce, kde bylo zaklínadlo, přečetla a vyslovila ho nahlas: „Alasento Vilo Sekrunto!“

Jak to vyslovila, tak se ocitla v kouzelné říši. Z níceho nic se před ní objevila postava. Měla dlouhé fialovorůžové vlasy, které měla propletené květinami. Ze zad jí vyčuhovala třpytivá průzračná modrozeleňá křídélka. A ta postava řekla: „Jsem víla Mluvěnka, víla rostlin, a tohle je naše kouzelná říše víl. A kdo jsi ty?“ zeptala se Mluvěnka. „Nikdy jsem tě tady neviděla. Jsem Zuzka ze Zlína. Jé, to musí být krásná říše! Jak jsem se sem vůbec dostala? Jen si pamatuji, že jsem vyslovila nějaké zaklínadlo. A potom jsem se objevila tady. „Zuzko, víš co, ta kniha tě vucula do této říše, protože jenom ty můžeš zachránit naši říši!“ řekla Mluvěnka. „A proč?“ zeptala se Zuzka. „Někdo ukradl vzácný klenot víl a jen ty ho můžeš najít a zachránit tuto říši. „Ale proč zrovna já?“ „Zuzko, protože jsi hodná a máš dobré srdce! A říše tě potřebuje.“ „A kde mám tedy hledat?“ „První musíš jít přes mluvící hory a pak přes slyšící řeku. Být tebou bych si pospíšila, protože nemáš na to tolik času.“ Tak Zuzka šla a za hodinu byla u mluvící hory a ta jí řekla: „Až budeš u slyšící řeky, tak jí řekni, že je hezká a krásně průzračná. A ona tě potom pustí ke klenotu.“ Zuzka poslechla a řekla to, co měla. Řeka se otevřela a vydala klenot. Klenot víly nutně potřebují ke kouzlení.

Zuzka se poté vrátila do říše víl, dala vilám klenot a pospíchala zpět domů k babičce do Zlína. Musela opět vyslovit tajné zaklínadlo a po vyslovení se ocitla zpět u babičky.

Kniha, co umí vtáhnout do děje

Alžběta Kohnová, 4. třída Školy Březová

Na půdě jsem našla knihu, co podivně brní.
Jsem si doopravdy jistá, z dnešní doby není.

Něco ve mně šeptá: „Sáhni, sáhni na ni!“
Pak už jsem jen ucítila hebký obal v dlani.

Pomalu jsem otevřela oči a rozhlédla se...
To je mluvící kočka a létající prase...

V lese plném kouzel zůstávám tiše stát,
stejný hlásek šeptá mi: „Nemáš se čeho bát!“

Udělám první krok, pak další a další...
Chodit v tomhle světě je opravdu snazší,
než tam u nás, na zemi, nebo někde v podzemí.

Vyjdu na okraj lesa. Je tam louka.
A z té louky na mě něco kouká...

Má to velká křídla, ale čáp to není.
Je to hnědobílá a kachna to není...
Ahááá, já už vím, je to přece výr!

Letí ke mně blíž, pak se snese výš!
Všechno kolem brní, cesty zpět už není.

Najednou jsem ve vzduchu, létám tam a zpět
A potom si uvědomím, že to není svět.
Že je to ta kniha. Svět kolem se míhá.

Zavřu oči, nadechnu se, jsem zase v našem světě,
otevřuje je, vydechnu a začnu číst ve větě:
„Jak dívka stoupá výš a výš, svět se kolem míhá...“
Vždyť tohleto se mi stalo, spolkla mě snad kniha?

Každý den čtu tuto knihu, stane se to zas,
a co dál se v knížce stane, to už je na vás.

Amálie Sladkowská, 14 let,
ZŠ Komenského 1 Zlín

Tajemná kniha

Adéla Pokorná, 5. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz

Na babiččině půdě jsem byla,
chcete vědět, co jsem tam vyšmejdila?
Našla jsem starou zaprášenou knihu,
na předním obale měla mastnou pihu.
Vzala jsem ji z půdy na zápraží,
otevřela, četla, z těch vět až mrazí.
Něco černého se mihlo ve vratech,
ta kniha je jak tajemný hrad v Karpatech.
Nemohu odtrhnout z řádků zrak,
sluníčko zašlo za tmavý mrak.
Žluté listy teď ještě víc září,
najednou do mě něco vráží.
Na obloze ohnivá čára letí k městu,
když mi černý kocour zkřížil cestu.
Najednou rána jako z děla,
leknou se, kouknou, blíží se mela.
I když jsem schovaná pod střechou,
knihu zavírám, nevím, co bude s Alžbětou.
Letím za babičkou do světnice,
hned se jí ptám, kde jsou Čachtice.
Usedám ke stolu ve spěchu,
dešťové kapičky venku dělají neplechu.
Otvírám knihu, soudní proces začíná,
poprava spiklenců krvavé hraběnky některým
hlavy utíná
a Alžběta Bathoryová sama na svém hradě
v zajetí dožívá.
Jsem zvědavá převelice,
kde se nachází ty Čachtice?
Děda sedí v koutě světnice
odpovídá: „Tam za kopcem, přes hranice!“
Poslední stránku v knize přetáčím,
Čachtice jsou fakt blízko, divit se nestačím.
Je to snad výmysl lidské fantazie,
nebo skutečný příběh, který mezi lidmi žije?
I přesto, že kniha je už přečtená,
fakta z ní jsou i nadále tajemná.

Tajemná kniha

Anastázie Ševčíková, 4. třída ZŠ Velehrad

Na naši půdu u babičky
donesli nám trpasličí
tajnou knihu z jejich světa,
čaropísmem každá věta!

V té tajné knize psána jest
známá a pravdivá zvěst.
Ať se lidi mají rádi,
se všemi jsou kamarádi.

Lásku, laskavost ať šíří,
úsměvy kolem jen hýří.
Žádné chmury, zloba, lest,
nebo přijde velký trest.

Chovejte se k sobě hezky,
mezi námi žádné blesky.
Kniha píše krásné věci,
a tak poslechněte přeci.

Dagmar Vaďurová,
Uherské Hradiště

Můj příběh o tajemné knize

Antonín Pavelka, 4. třída ZŠ Větrná Uherské Hradiště

Moc se mi nechtělo, ale dědečkovi jsem slíbil, že mu pomůžu. A tak jsem s ním odjel o víkendu do Strážnice, abychom spolu uklidili hůru. Přehrabovali jsme se hromadou starého oblečení, harampádí. To bylo pokladů! V rohu byla dvě stará kola, která by se dala opravit, ale dědeček byl neoblomný, půjdou vyhodit. Nejvíc mě zajímala hromada starých knih, časopisů a novin. Jedna z knih byla zabalená ve voskovaném papíru a převázaná hnědým provázekem. Několikrát jsem ji otočil a prohlížel si ji. Pak jsem ji rukávem otřel od prachu, rozlepil jsem papír a v tom se to stalo. Kniha se rozzářila a sama otevřela. S dědečkem jsme se na sebe udiveně podívali, a nevěděli, co se děje? Dědeček vzal knihu opatrně do rukou a odnesl ji na starý stůl. Kniha pořád svítila a blikala všemi možnými barvami. Po chvíli z ní začaly vyskakovat pohádkové bytosti. Jako první vyskočil Rákosníček, který byl hodně zvědavý a upovídaný. Byl přesně takový, jakého si ho pamatujeme z pohádek. Hned začal prozkoumávat půdu a vyptávat se nás, kdo jsme? Zvědavě poskakoval a zajímal se o všechno, co viděl.

Než jsme se stihli vzpamatovat z Rákosníčka, ucítili jsme vůni sladkého medu. Ano, další bytostí byl Medvídek Pú se zalepenou pusou od medu a velkou sklenicí medu v tlapkách. Krásně se na nás usmál, posadil se na zem a lízal dál med. Rákosníček k němu zvědavě přišel a chtěl taky ochutnat. Medvídek Pú nestihl odpovědět, a vtom se objevila víla Amálka. Roztančila se přes celou půdu a rozvířila prach, až se okna začala zavírat. Šaty jí krásně vlály a ona si zpívala a dál tancovala. S dědečkem jsme si připadali jako v pohádkovém nebi, i s Rákosníčkem a medvídkem Pú jsme na ni koukali jako na svatý obrázek. Mysleli jsme, že nás už nemůže nic překvapit, a vtom se objevili Bob a Bobek, kteří přiletěli ve svém kouzelném černém klobouku. Bohužel ho neuměli moc řídit, a tak naráželi do stěn, polic, dveří. Zabrzdila je až hromada starého dřeva, kterou chtěl dědeček na dvoře spálit. V plné rychlosti do ní narazili. Klobouk se obrátil vzhůru nohama a Bob i s Bobkem se skutáleli na hromadu starých knih. „Jauvajs, Bobku, měl bys vrátit řidičák!“ „Ale, prosím tě, vždyť jsme spadli do měkkého!“

Králíci se otřepali a pak si všimli, že na ně všichni koukáme. Elegantně se uklonili a pozdravili: „Dobrý den vespolek!“ „Dívej, Bobku, jak na nás koukají?!“ Králíci byli špinaví, zaprášení a táhli za sebou pomačkaný klobouk. Dědeček i s Rákosníčkem se začali hrozně smát, víla Amálka se jen tiše uculovala. Medvídek Pú se dál zajímal o svoji sklenici medu, která už byla prázdná a nevěděl, co by dalšího spal. Seděl jsem vedle dědečka a pořád jsem čekal, co se ještě může stát. Rákosníček poskakoval a utekl z hůry do podkrovního pokoje. Vyškrábal se na topení pod oknem a koukal, co se děje na dvoře. Zajímalo ho naprosto všechno, pejsek v trávě, holubi na střeše a tak seskočil na zem a pospíchal dolů. Schody pro něj byly moc vysoké, tak se posadil na zábradlí a sjel dolů. To už se za ním valil i medvídek Pú, který si myslel, že najde něco k snědku. Když zjistil Pú, že je Rákosníček na dvoře, zavolal na ostatní ať se přidají. Víla Amálka pomalinku scházela vysoké schody a králíci museli taky po svých, protože klobouk opravdu nefungoval.

Na dvoře bylo plno zajímavých věcí. Králíci se hned zajímali o elektrickou čtyřkolku, jak se to řídí, kde se to startuje, na co to jezdí a kolik to žere. Víla Amálka si pletla věneček z kopretin, které rostly vzadu v zahradě. Medvídek Pú objevil maliny, ale byl tak mlsný a neopatrný, že si popíchal čumák o malině. Ale hlavně, že se namlсал. Rákosníček přemýšlel, jak by mohl vypustit ptáčky a korely z klecí, které měl dědeček na zdi garáže. Bohužel byly klece příliš vysoko, takže si musel Rákosníček hledat jinou zábavu.

Vtom se ozvala babička z kuchyně: „Toničku, dědečku, oběd je hotový!“ Vůbec se nám nechtělo odcházet. Babičce už bylo asi divné, že ani na druhé zavolání k obědu nepřicházíme, tak přišla za námi a...

Vtom zazvonil budík do školy a já se probudil. Snažil jsem se ještě zavřít oči a usnout, ale sen se už nevrátil. Máma už volala z kuchyně, že musím opravdu vstávat. Ve škole jsem byl celý den myšlenkami u dědečka a tajemné knihy. Ani večer, když jsem usínal, jsem na ten sen nepřestal myslet. Bohužel se sen už neopakoval, ani nepokračoval. Škoda.

Spajdžbob

Štěpán Karlík, 4. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Bylo jednou jedno děcko. A to děcko se jmenovalo Vašek. Před usnutím mu vždycky museli přečíst pohádku na dobrou noc. Jednou přijela na návštěvu babička Jana, aby pohlídala Vaška, protože rodiče šli na ples. Večer se nabídla, že mu přečte pohádku. Vašek měl oblíbenou knížku o Sponge Bobovi a chtěl ji číst pořád do kola. Jenže babička neuměla anglicky a vyslovovala jméno Sponge Bob špatně. Říkala mu Spajdžbob. Po přečtení pohádky babička zhasla světlo a odešla z pokoje, protože si myslela, že už Vašek spí. Vašek sice usínal, ale najednou něco uslyšel. Rozsvítil lampičku a nemohl uvěřit vlastním očím. Uviděl Sponge Boba, jak stojí u stolu. Měl necelý 1 metr, odhadem mohl vážit tak 30 kilo a měl hnědé kalhoty a stříbrnou obracečku. Vašek se ho lekl, ale uvědomil si, že Sponge Bob mu nemůže nic udělat. A najednou Sponge Bob promluvil:

Co na mě tak koukáš? Už mě štvalo, jak tvoje babička vyslovovala moje jméno špatně, a tak jsem se rozhod, že ji to půjdu naučit.

A a a... ale jak ses sem dostal?

No, normálně. Přes knížku.

Spongebob už držel kliku od pokoje, ale Vašek ho zadržel:

Počkej, dej si moje oblečení, ať babičku neklepne pepka.

A tak Vašek dal Sponge Bobovi pyžamo, župan a sluneční brýle. Spongebob se teda vydal na svoji misi do obýváku. Babička našťestí podřimovala u televize a brýle si nechala na stole, takže viděla rozmazaně. Zeptala se:

To jsi ty, Vašíku? Proč nespíš?

A Sponge Bob rovnou spustil:

Ano, to jsem já, babi, a chtěl jsem ti říct, že až mi budeš zítra číst pohádku, tak ten hlavní hrdina se vyslovuje SPANŽBOB.

A babička řekla:

Tak dobře, Vašíku, Spanžbob, Spanžbob, Spanžbob. A teď už jdi spát, dobrou noc.

Sponge Bob se vrátil do pokoje, svlékl pyžamo, dal si svůj úbor a zmenšoval se a zmenšoval, až byl zase v knížce, a řekl:

Ahoj.

A Vašek šel spát. Když se probudil, myslel si, že Sponge Bobova návštěva byla jenom sen a úplně na ni zapomněl.

Ale ten večer babička jméno Sponge Bob vyslovila konečně správně.

Rodinný vzkaz

Gabriela Gregárková, 4. třída ZŠ Suchá Loz

Byla jedna holčička, která se jmenovala Barbora. Barča neměla moc ráda čtení, přečetla si ve škole pár knížek, ale žádná pro ni nebyla dost zajímavá.

Jednou večer, když se jí ještě nechtělo spát, tak si řekla, že se překoná, a přece jen si nějakou tu knížku zkusí přečíst. Žádné svoje knížky neměla, a tak si vzala jednu z mamčininy knihovny.

Začátek knížky ji docela bavil a proto četla dál. Ale to, co našla na straně 43, ji vysloveně šokovalo. Ze staré knížky vypadla černobílá fotka a na její zadní straně bylo napsáno:

Jdi si za svými sny, i kdyby to bylo přes půlku zeměkoule. Nikdy se nevzdávej.

S láskou Petr.

Petr byl její starší bratr, který před deseti lety zemřel při autonehodě. A na té fotce byl on se svými rodiči. Teda teď už i s Barčinými. Barča se u toho rozplakala. Byla tak smutná z toho, co se stalo, ale zároveň byla ráda, že konečně viděla svého bratra.

I díky té fotce Bára dočetla zbytek knížky a zjistila, že ji čtení docela baví. Od té doby si chodí do knihovny půjčovat další a další knížky. I přesto, že už nikdy v žádné nic nenašla, stále ji knížky přitahují a čtení miluje. Mamčinina knížka se stala Barčinou nejoblíbenější.

Kniha, brána do příběhu

Robert Jan Göncöl, 5. třída Školy Březová

Byl podzim a čtrnáctidenní prázdniny už tukaly na dveře. Neskutečně jsem se těšil, tak jako vždycky. Ale tentokrát o to víc, protože miluju podzim a podzimní procházky lesem. Jmenuju se Robert a žiju se svými rodiči daleko od svého domova a to celých tisíc kilometrů, v zemi helvétského kříže, ve Švýcarsku. To je země, která se na pár let stala mým druhým domovem. Tady maminka a tatínek pracují a já tady chodím do školy, ale nejen to. Každou středu a sobotu mám online výuku v mé české škole v Březové pod Lopeníkem. Česká Republika je mým skutečným domovem.

A tak jako vždy ve dnech volna nás čeká dlouhá cesta a potom krásně strávené dny na Lopeníku a v Chřibských lesích. Musím se přiznat.. už ve mě vzrůstá nervozita, moc se těším na babičku, tetu a strýce, těším se tak moc na milovanou přírodu v okolí mého domova.

Maminka už má seznam všeho, co budu potřebovat na chladné, ale i teplejší dny. Maminky totiž myslí na všechno. Já mám kromě kufru i svůj batoh, tam mám vždy láhev s vodou, svůj měsíční kámen, který mě všude doprovází a vždy nějakou knížku ke čtení.

Tentokrát jsem zašel k paní Evě do knihovny, aby mě vybrala knihu na podzimní prázdniny. Paní Eva, to je naše knihovnice, ta mě dobře zná, často si spolu v jejím království plném knih povídáme a tak právě ona vybere pokaždé knihu, která mě přenesle do dalekých krajů, ale i dovnitř mého srdce a mých vlastních citů.

Tak právě teď držím ve své ruce knihu. Knihu s krásným přebalem s obrazem lesa a zvířat. Příjemná zelená barva na obale mě naráz uklidňuje a zároveň ve mě probouzí fantazii.

Takový zvláštní pocit – držím knihu a ta se stává bránou do světa pohádek či příběhů. V tom okamžiku už vcházím bránou stromů lesa a začíná nějaký příběh. Čas se zastaví, já vnímám své kroky a podzimní slunce, jež na mě bliká skrze zbylé listy na stromech. Ranní mlha mě halí do příjemného pláště. Jdu po pěšince, která se skroutí a svíjí jako had a místy se jako zázrakem mění v úzkou, téměř neprostupnou srnčí stezku. Pěšinka je zdobena zeleným jehličím, které se nenápadně vkrádá mezi zlatý poklad

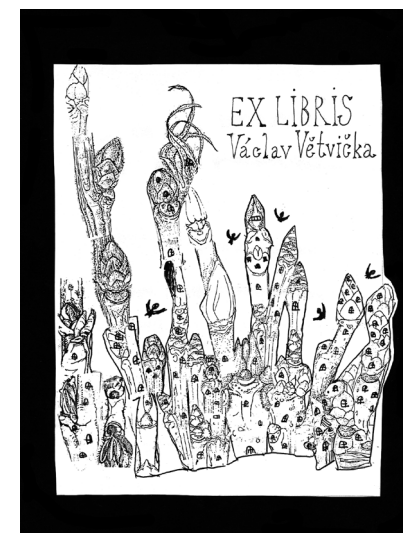
naší přírody. Tímto pokladem jsou krásné a skvostné zlatohnědé listy buků, které se nejprve ze stromů pomalu a rozvázně snášejí k zemi, stejně jako papíroví draci, se kterými si my děti rády hrajeme právě v tento kouzelný čas. I ty listy se ve větru pohybují, honí a čekají, až se dotknou chladivé země a odpočinou si. Na kraji lesa se dívám, jak mezi mladými buky stojí starý a statný buk, který si ani neumíme představit, jak dlouho tu už asi stojí. Je hrdý, ale nenamýšlený otec všech buků z celého okolí a hlídá nejen své syny – mladé buky, ale i lidi, kteří se tu v dešti nebo pro odpočinek ukrývají v malém útulném altánku pod jeho větvemi. Pro mě je to skoro posvátné místo, kde se za dne scházejí lidé toužící po odpočinku a v noci toto místo využívá divoká zvěř tohoto lesa. Já věřím, že i ty němé tváře si povídají, nebo se radí, ale určitě je všem tady moc krásně, stejně jako mně. A tak pomalu kráčím směrem k horizontu. Začíná padat tma a mně se náhle rozbuší srdce, namáhám oči, abych v podzimním šeru zahlédl stíny stromů. Na pár temných hodin se les stává jejich domovem. Cítím obrovský respekt a přidávám do kroku. Mám najednou pocit, že se musím omluvit za to, že zde ruším klid lesa a zvěře. Přemyslím o tom, jak jsou vlastně ta zvířátka tady šťastná, netušíc, co přijde zítra. No, holt jsou to vlastně obyvatelé lesa. A tak procházím svými posledními kroky mezi stromy, do dlaní nabírám štěstí, tiše se raduji a ještě více tiše promlouvám ke všem zvířátkům a rostlinám lesa, promlouvám k nim a vím, že mi rozumí.

Celý život se budu procházet svým lesem, ať už budu kdekoliv. Možná budu jednou sám psát knížku pro všechny děti, které potřebují nabrat to štěstí do svých dlaní.

Konec fantazií, konec snění. Knihu ukládám do batůžku a začínám se těšit, co v ní naleznou, na ten skutečný příběh lesa. Čtení – to je dobrodružství, které začíná v naší hlavě.

Kolektivní práce 4.A a 4.B,
ZŠ Komenského 1 Zlín

Kolektivní práce 4.A a 4.B,
ZŠ Komenského 1 Zlín

Tajemná knížka

Marek Čagánek, 7. třída ZŠ Polešovice

Procházel jsem půdou domu,
málem jsem si zlomil nohu.
Zakopl jsem o knížku
a skončil jsem na bříšku.

Knížka ležela tam tiše,
já se plazil po svém břiše.
Z knížky oprášil jsem prach,
nejednou jsem dostal strach.

Tajemná ta knížka byla,
úplně mě okouzila.
Je to kniha pohádek,
to je teprv začátek.

Krásné obrázky v ní byly,
mně se velmi zalíbily.
Draci, obři, krásné víly
na stránkách se objevili.

Je to kniha pohádek,
to je teprv začátek.
Začtete se do těch stránek,
je to brána do pohádek.

Dobrodružství s knihou

Vojtěch Krč, 7. třída
ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod

Když venku za okny prší,
s knihou se mi den zlepší,
nevím proč, ale je to tak,
s knihou čas letí jako pták.
V knihovně je spousta dětí,
vydržely by tam i století.
Jsou tam zajímavé knihy,
s nimi zažijete samé divy.
Knihu si zítra půjčit půjdu,
ta mi nezpůsobí žádnou újmu.
Na stránkách knih
můžu se stát kýmkoliv.
Mohl bych být Harry Potter,
nebo také nějaký „Kmotr“.

Rozálie Šelová, 12 let, Akční galerie

O radosti

Petr Kalisz, 7. třída ZŠ Staré Město

Tajemná kniho, co všechno víš,
tajemná kniho, co mi povíš?
Báje snad z dávna,
či příběh z dnešního rána?

Ať už jedno, nebo druhé,
snad nebude tvé moudro nudné.
Otevírám tedy tebe,
možná přečtu příběh z nebe.

Srdce mé se rozechvělo,
na přítomnost zapomnělo.
Před sebou snad jako ve snu
vidím krásnou ranou vesnu.

Dívka asi z vesnice,
hezké líce – dřevěné střevíce.
Vodu nese svému dědu,
v druhé ruce trochu medu.

Jenže ono už je pozdě,
dědův život skončil prostě.
Před svou dcerou, taky vnučkou,
vydechtl tu před rozlučkou.

Stáhnuly se všechny mraky,
měly rády dědu taky.
Kohouti tu nejedli
a psi ani neštěkli.

Celý týden ani hláska,
půda tady taky praskla.
Všichni jenom leželi,
na práci zanevřeli.

V neděli se konal pohřeb,
tekly slzy jako Odře.
Jenže ono, potom náhle,
vyskočil tu děda z rakve.

„Lidé milí, děkuji vám,
svoje moudro vám teď předám.
Každý týden v neděli
zůstaňte jen v posteli.“

Líný já byl,
buďte taky.
Na jeden den,
žádné strachy.

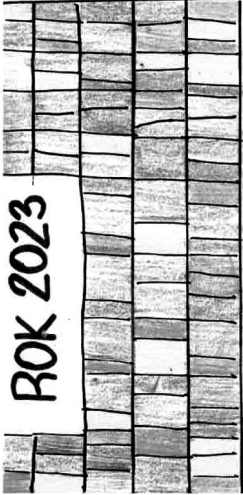
A tak dávám sbohem tedy,
nezanevřete na své dědy.“

To byl jeden příběh pouze,
zavřel jsem tu knihu z nouze.
Času málo, jdu teď tedy
navštívit své oba dědy.

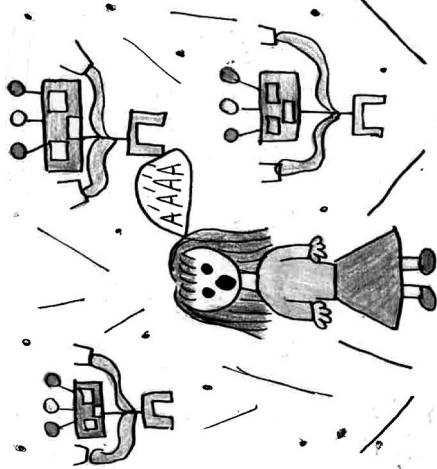
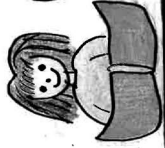

Valerie Shebeko, 8. třída
ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

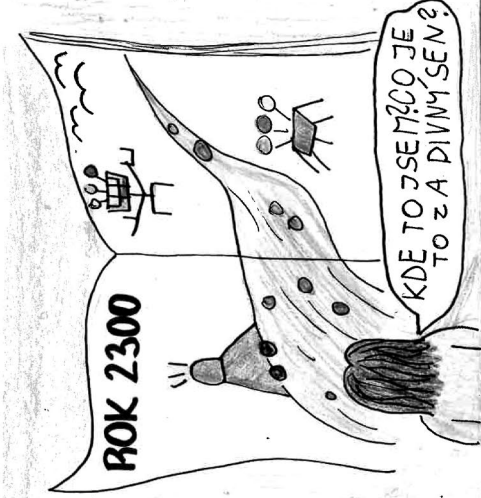
ROK 2023

TO JE ZAJÍMAVÁ
KNIŽKA JAK ROBOTI
ULEHČUJÍ PRÁCI
LIDEM

AAAA

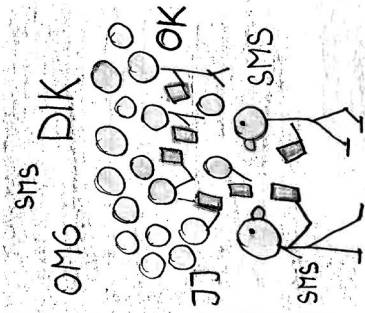
ROK 2300

KDE TO JSEM? CO JE
TO ZA DIVNÝ SEM?

ZBYTEČNOSTI

KNIHMI

OMG DÍK

OK

SMS

2023

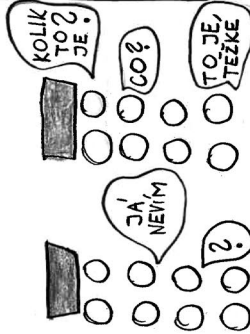

2300

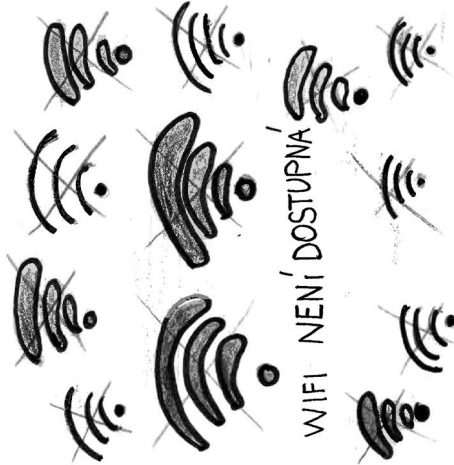
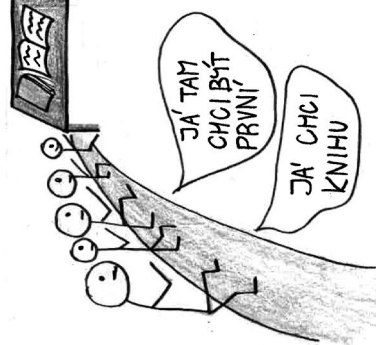

CO SE NEPOUŽÍVA,
TO ZAKRNI

1+1=?

MUZEUM

WIFI NENÍ DOSTUPNÁ

HRŮZA NEE STRAŠNĚ

NEEE CO BUDEME DĚLAT, NEE

Vždyť z té knížky něco vyskočilo ven! Mnoho nabídek

Celestina Belcredi, 7. třída Školy Březová

Byla jsem v pokoji, po chvíli marného koukání a hledání videí na tiktok, která by mě bavila, jsem to vzdala. Vypnula jsem tiktok a najela jsem prstem na ikonku youtube. Jsou na něm sice reklamy, ale snad najdu videa, na která mě bude bavit se dívat. Zkusila jsem youtube shorts, nic zajímavého jsem na nich nenašla. Vypnula jsem shorts a na ikoně vyhledávání jsem si zadala svého oblíbeného youtubera. Pus-tila jsem si první video, které mi vyjelo. Po zhruba pěti minutách videa naskočila reklama... Ta reklama byla na Alzu, nic jiného než ta malá otravná zelená láhev mě tak naštává nedokáže. Furt by jen něco nabízel a ten jeho pištivý hlas. Fuj! Reklamu jsem tedy co nejdříve škrtnla a dál jsem sledovala video. Video bylo o reakcích na vyrábění z novin, bylo to celkem zajímavé. Chtěla jsem si taky zkusit něco vyrobit z novin, abych pořád jen neseděla u kompu. Jenže noviny u nás doma? Nebo aspoň katalogy? Možná je rodiče někam ukládají. Prošmejdila jsem celej dům, ale nic. Zbývala už jen jedna jediná část domu... půda. Rodiče by mi nedovolili jít na půdu, tak radši počkám, až nebudou doma.

Uběhly dva dny a zůstala jsem doma sama, rozhodla jsem se, že jdu na půdu. Otevřela jsem dveře na půdu a rozložila skládací schody. Vylezla jsem nahoru, prozkoumala jsem půdu na levé straně jako první. Úplně vzadu leželo několikero balíčků novin svázaných provázkem do dvou stohů. Byly z různých dob. Sáhla jsem po prvních, co jsem vyndala z balíku. Otevřela jsem je na několikáté stránce. To, co jsem viděla, mi vyrazilo dech. Byl tam Alzák. To snad ne, pomyslela jsem si. Stranu jsem vytrhla a zmačkala. To jsem však neměla dělat... Papírek se po chvíli zachvěl. Pak se nic nedělo. Najednou se začal papírek posouvat po podlaze. Nebyla jsem schopná jediného pohybu. Byla jsem ztuhlá jako dřevo. Co mám dělat? Co mám dělat? Myslela jsem si. Najednou se v místnosti zablesklo a světelná vlna mě uhodila do očí. Na půdě byla celkem tma a tak mě oslepilo světlo, že jsem nic neviděla. Když jsem se znovu rozkoukala, zaznamenala jsem před sebou postavu. Nebyla to lidská postava, byla maličká jako Igráček. A ani člověka nepřipomínala. Najednou to promluvílo: „Oslepilo vás světlo? Kupte si sluneční brýle se silnějším sklem za nízkou cenu. A nově sleva až padesát procent na zahradní nábytek! Jen do dvacátého osmého listopadu dva tisíce dvacet tři. Na Alza.cz.“ Ne! ten hlas jsem ihned poznala... Alzák! C... co... co to... co to je? Byla jsem si jistá, co to je, ale jak? To přece není možné? Nebo je? Podívala jsem se znovu a opravdu tu stál. Takže je to možný! Nevěděla jsem, jestli mám radost z toho, že kouzla existují, nebo ne, protože to byl ten příšernej, zelenej, protivnej Alzák. Dobře, tak já s ním asi začnu mluvit. „Ahoj,“ řekla jsem mu. „Ahoj! Blíží se Vánoce a vy stále nemáte ozdoby na stromeček?“ ozvalo se nazpět. Na půdě začínala být tma a já netušila, co si se skřítkem počít. Nevypadal, že by chtěl zpátky do katalogu. Tak jsem mu nabídla ruku a on mi vylezl na rameno. Usídlil se mi těsně vedle ucha a celou cestu po schodech dolů mi šeptal: „Na špinavé uši jsou nejlepší vatové tyčinky z Alza.cz.“ Chtěla jsem ho srazit, ale naneštěstí máme hrozně příkré schody a já se musela držet oběma rukama, abych se neskutálela dolů. Uložila jsem ho do krabičky od hodinek. Pištěl, že: „Tik tak, tik tak, staré hodinky vám vyměníme za nové!“ tak jsem ho do té krabičky zavřela.

Ráno jsem šla do školy a hned v první hodině nám učitelka řekla, že se jí rozbil její oblíbený hrneček. Najednou se z mé tašky ozvalo: „Rozbil se vám oblíbený hrneček? Nevadí, na Alze zakoupíte ty nejlevnější hrnečky již od sto padesáti korun!“ To ne, zhrozila jsem se, protože jsem netušila, že mi můj nový kámoš vlezl ráno do aktovky. Celá třída se začala smát, teda až na učitelku. „Slečno, neumíte si vypnout zvonění u telefonu? Odevzdejte mi ho, dostanete ho na konci vyučování.“ Docourala jsem se k tabuli

a odevzdala paní učitelce telefon. Moje taška šeptem hlásila: „Ztratili jste telefon? Příště si pořídte pojištění od Alza.cz!“ Nenápadně jsem kabelu přišlápla a Alzáka přimáčkla do palačinky, co jsem měla k svačině.

Po škole jsem domů celou cestu běžela. Zalezla jsem do pokoje, zašátrala v aktovce a vytáhla Alzáka. Ještě měl tu svou nevymáchanou pusku od mamčiný rybičkové marmelády. „Nejlepší domácí marmelády koupíte na Alza.cz!“ olizoval se. „Děláš si srandu?!“ rozkřikla jsem se na něj. „Ne, proč?“ zeptal se Alzák nevinně. „To, cos mi prováděl ve škole!“ Alzák chvíli mlčel, ale pak se neudržel a začal nabízet čím dál víc produktů, čím dál hlasitěji. Byla jsem z něho nešťastná a vůbec jsem netušila, co mám dělat. Hlava mě z těch reklam přímo brněla. Dostala jsem vztek. Chytila jsem do ruky tlustou pohádkovou knížku s krásnými obrázky, moji oblíbenou, otevřela ji a prudce Alzáka zabouchla uvnitř. V pokoji najednou bylo ticho. Opřela jsem se na židli a užívala si ho.

Večer jsem si zalezla pod peřinu a vzala ze stolku svou pohádkovou knížku. Těšila jsem se na něco o princezně, třeba Bajaju. Když jsem ale knížku otevřela, z každého obrázku na mě poulil oči zelený Alzák. Tu nabízel vlkovi nejlepší kartáč na srst, princezně se Zlatou hvězdou leštadlo na drahé kovy a králi Miroslavovi převlečenému za zahradníka dokonce zahradní traktůrek.

A proto to celé píšu. Aby si všichni dali pozor. Nikdy, NIKDY nevytrhávejte stránky ani z knížek, ani z katalogů. Aby z nich náhodou nevyskočilo něco horšího. Konec...

Tajemná kniha

Dominik F. Bartoník, 6. třída Školy Březová

Otvírám oko, pak druhé, vše kolem mě je stejné, přece je něco jinak. Není to kolem mě, ale ve mně. Vím, že dnes může být vše jinak.

Vykročím pravou nohou, zasměji se, vyměním nohu, o noze to opravdu není.

„Jak myslíš.“

Ozve se z kouta.

Nemusím se dívat za hlasem a vím. Je opět tady.

Cítím zklamání a zhroupení v žaludku. Strach? Trošku, spíš taková směsice strachu, znechucení a výčitek, že... stop! To přesně chce! Nepřistoupit na jeho pravidla hry!

Povedlo se mu to. Začal jsem den tím, že jsem ho nechal vpochodovat mi do hlavy i s celou legií.

„Jako včera!“

Cítím jeho vítězný škleb v zádech.

„Jenže včera –“

To je konec! Nesmím se s ním vybavovat!

Cítím ten úder, dostal mě. Krvácím.

Zvedl se líně a krouží i se svými nohsledy kolem mě.

Sunu se instinktivně ke dveřím, i když si nejsem jist, co je za nimi, jen předpokládám.

Včera by vedly do bezpečí.

Včera... to je ale jiná stránka. Pírko mi radil nelistovat nikdy zpět. Doporučení od Přitele.

Ale já nejsem statečný vládce, nejmocnější bojovník. Já jsem jen já. A mám strach.

Tak jen nakouknu na předešlou stránku, jen se chvíli ukryju ve včerejšku, za těmi dveřmi bylo včera bezpečno...

„Co to vyvádíš?!“

Rozšklebená tvář jednoho z nohsledů se zalila podivnou černou lepkavou hustou tekutinou, něco jako krev. Viděl jsem to mnohokrát, ale pokaždé to ve mně probudí údiv a nutkání na zvracení.

Uprostřed té ošklivosti září bílá šipka.

„Pírko!“
Vzlétáme rychlostí větru. Silného. Vlaju za ruku a Pírko dělá ve vzduchu několik vývrtek.
Zabolí mě v ramenním kloubu. Víím, že se zlobí, to podle té akrobacie a necitelného sevření.
Zasloužím si trojitou vývrtku střemhlav!
„Turbulence, promiň.“
Zapomněl jsem, že Pírko čte v mé myslí, nechte, vidí obrazy.
„Zasloužím si ji.“
„Dnes to bylo hodně rychlé. Proč jsi hned nevztáhl ruce? Přilétl bych o pár deci tvé krve dřív.“
„Nevztáhl jsem je vůbec. Snažil jsem se jít zpátky –“
„Zbláznil ses?! Doporučení číslo 33/45C –“
„nikdy se nevracet na předcházející, či kteroukoliv minulou stránku. Já víím! Měl jsem strach!“
„Strach?! Víš, jak změnit strach v odvahu! Mluvil jsi s ním?!“
„Měl jsem plnou hlavu tamtoho a jeho nohsledů. Nevládám to, nejsem hrdina! Proč mě vybrali za hlav-
ního hrdinu, neměli někoho odvážnějšího?!“
„Odvaha je strach proměněný –“
„rozhovorem s ním! Vždyť já víím!“
„Tak nekňourej... počkat! Když jsi mě nepřivolał ty, tak... Ano, má paní, hned jsme tam!“
„Královna?!“
„A je to jasné! To ona!“
„Já mám strach!“
„A já tě shodím tamtém do chřtánu!“
„Promiň, Pírko, víím, že je to se mnou těžké.“
„Nekecej! Ale, že to byla trefa, co?“
„Ty jsi číslo! Zjevně tě to baví. Nikdy bych si někoho jako ty nepředstavoval, že je jako ty. Je s tebou
legrace.“
„Snad si nemyslíš, že ji vymysleli tamti.“
„Ale shora jsou legrační.“
„Mám slétnout níž, abys lépe viděl?“
„Děkuji, stačí mi místo na galerii, já jsem skromný hrdina.“
„S tebou je taky legrace. I s nimi. Jak já tuhle práci miluju!“
„Nečeká tě náhodou ona?“
„Ne, tebe, já mám jen doručit zboží.“
Ten jeho široký, měsíčkovský úsměv mi zaskočil v krku!
„Jsem hodně nervózní.“
Vysvětluju své podivné krouživé pohyby té ženě s nádhernými očima, která patrně čeká taky na přijetí
u královny. Vyznačuje z ní pokoj takovou silou, že postupně přestávám kroužit a mého srdce se zmocní
nevysvětlitelná radost, která se stupňuje, až mými údy prochází něco jako elektrický výboj. Přestávám
ovládat své tělo. To se dá do tance. Najednou mé ruce berou ruce té ženy s mořem ukrytým v očích –
O těch očích vám musím vyprávět. Nedokážu zjistit, jakou mají barvu, protože, když se do nich zadí-
vám, pohltnu mě a já jsem v nich.
Jsem na mořské hladině, plavím se na obrovských vlnách strašnou rychlostí, jako by mě táhlo tisíc del-
fínů.
Přesně tak skáče nad hladinu a zase zpátky, ale nikoho nevidím, jako by byli neviditelní.
Jen je slyším. Bezpochyby jsou to delfíni.
Zpívají. Já se přidávám, vydávám zvuky jako delfín. Jde mi to dobře. A najednou rozumím tomu, co
zpíváme, nebo jsme přešli do lidské řeči:

„Paní má, ty mořská hvězdo spanilá,
píseň tvá velký stesk v tónech ukrývá.
Slzy tvé jako démanty třpytivé,
léčí mé rány od světa ztržené.“

Cítím, že mé rány jsou zhojeny, dokonce není stopy po krvi, ani na mých šatech, jsou čisté, mořská pěna
je vyčistila. Nechce se mi opustit moře a delfíny, ale zavezli mě ke břehu a vlnka mě vyplivla na břeh.
Jsem zpátky v místnosti. Nebyla to vlnka, co mě vrátilo zpět, ale obrovská slza, co té ženě visí z dlouhých
řas a právě neudržela tu tíhu a padá jí na modrý plášť barvy moře. Nepromočí ho, zůstane jako ozdoba
pláště, jako drobný třpytivý démant.
A najednou vidím, že plášť této ženy je celý ozdobený slzami. Je nádherný!
Mé tělo, zcela bez vědomé kontroly, nás roztáčí v divokém tanci. Nebýt tance, tu radost bych neunesl.
„Čeká na tebe –“
„Á, Pírko!“
„Má paní, je čas.“
„Paní?!“
Pohládí mě její úsměv. Úsměv, který mě objímá, sytí, napájí, konejší a dává poznání.

Pírko mě odvádí od královny a já cítím pevné objetí na těle.
„Vidím, že ti královna darovala brnění, je to vzácnost.“
„Já nic nevidím.“
Pírko se rozesměje hlučným smíchem.
„Promiň, ale vy lidé jste legrační s tím věčným – nevidím, tak neexistuje. Přece ho cítíš.“
„To může být jen zdání a není to k smíchu.“
„Tak už pojď, čeká tě Přítel.“
„Panovník?!“
„Říkáme mu Přítel.“
„To přece nemůžu!“
„Vsadíme se?“

Jak popsat, co jsem uviděl, uslyšel, ucítil – po těle, nosem i na jazyku?! Všemi smysly! Něco jako pohled
z velehor, pohled za obzor na moři, tisíc ohňostrojů, tisíc symfonických orchestrů, horská dráha, tisíc
rozkvetlých luk, extáze chutí a každý nástroj orchestru, každý kvítek na louce vnímáš jako jednotlivý
zvuk, či vůni i celek zároveň. Nedokážu to popsat. Uprostřed toho světlo, které jako zdroj napájí celou
tu ohromující nádhru. Cítím se jako malá myška před obrem, spíš jako bleška na té myšce, ne – jako
améba na blešce té myšky. Panovník!!!

Najednou, jako by se zastavil čas, celý obraz ztuhl, mé smysly se vrátily zpátky – oči do očních jamek, uši
nabyly normální velikosti, pokožka, nos, jazyk i mozek přistály na zemi, ale bylo to lehoulinké přistání
bez jakýchkoli následků, které by se daly očekávat.
„Najdeme si klidnější koutek, pojď za mnou, příteli.“
Asi dvanáctiletý kluk mě popadl za ruku a vše se proměnilo.
To místo znám! Moje nejoblíbenější místo na světě! Konečky prstů se zdravím se známými stébly trávy.
Kluk se najednou rozeběhne, já za ním, oba se smějeme jako blázni, točíme se dokolečka s rozpražený-
ma rukama, až upadneme a válíme sudy z kopce.
Podávám mu ruku a pohlédnu mu do očí. Mozkem mi prolétne výboj, jako probuzení po ztrátě paměti,
kterou jsi neztratil. Jako bych ho znal odjakživa, můj nejlepší...

“Příteli!”

Slyším hlas vycházející z mých rtů.

„Vyhrál jsem sázku!“

Cítím šimrání Pírkova křídla na boku.

„Pírko, nech nás ještě chvílku, prosím.“

Můj staronový přítel mávne rukou a já vidím obraz na obloze jako na filmovém plátně.

Zjeví se tam tamten a jeho nohsledi. Plíží se zezadu k...

„To je můj –“

„Ano je.“

„Proč se nebrání, nebo neuteče?!”

„Nemůže je vidět. Ale ty ano, musíš ho chránit, to je úkol, který ti dávám.“

„Pospěš si, Pírko!“

„Tak už nemáš strach?“

„Mám, ale vím, co mám dělat, aby se proměnil na odvahu, nebo spíš na strach, co tě nepromění v solný sloup, případně v prchajícího zajíce.

A pak přece přijde další stránka. Kolik jich mám před sebou?“

„Doporučení číslo 33/45B –“

„Já tě jen zlobím. Nebudu nakukovat na obsah, ani na další stránku.“

Odrážím ten zákeřný úder. Jsem teď ochránce, i když strach mám pořád.

Kdo ví, co mi přinese další stránka.

Mušketýři

Štěpán Bouřa, 1. OB Gymnázium Uherské Hradiště

Jindro, Jindro, pojď se nasnídat.

Vydrž, mami, jen co dodělám levl. Tak za půl hodiny jsem dole.

Ale vždyť musíš do školy.

Tak řeknu, že jsem zaspal.

Ve škole: Jindro! Víš ty vůbec, kolik je hodin!?

No, 08:05 nebo ne?

Ne! Je 10:05.

Jé, paní učitelko, já se omlouvám, já jsem zaspal.

To už je potřetí za tento týden a po jedenácté za tento měsíc. Pokud mi do tří dnů nepřineseš referát o třech mušketýřích, o kterých jsme si včera povídali, tak dostaneš na vysvědčení za 5.

Ale.....

Žádné ale, napíšu tvé matce, ať ti zabaví mobil a přístup k počítači.

Po škole: Jak začnu, no, co o nich vím? Jmenovali se Lakros, Podnos, Karamis a Dortoňan. Ale kde se vzal Dortoňan? Vždyť mají být jen tři. No to je fuk, podívám se na WIKIPEDII.

Doma: Mamí, potřebuju jít na počítač dělat referát.

No dobře, ale žádné hraní.

O několik levlů později: Jo, jo, už to budu mít.

Jindro!?!? Ty zase hraješ?! Řekla jsem žádné hraní a říkals, že budeš dělat referát.

No, já už ho mám hotový.

Bezva, to jsem ráda, že jsi tak šikovný. Ráda bych si ho přečetla.

Jé mami, to je ale smůla, já jsem to asi omylem smazal. Tak já začnu znovu, mami.

V žádném případě, půjdeš pěkně do knihovny a knížku si přečteš.

Hmm, tak dobře, mami, já teda jdu. Mamka si naštěstí neuvědomuje, že v knihovně mají počítače a rychlé připojení. Aspoň tak to říkali kluci.

V knihovně: Takže knihovna, hm. Knihy, obrázky a zase knihy. Á tady jsou počítače. No dej mi své digitální potěšení. Počkat, co? Na téhle plečce nerozjedu ani piškvorky. A ten internet trapas, i slímák na naší zahradě je rychlejší. Kluci pěkně kecali. Á, kašlu na to. Sednu si támhle do sedacího vaku.

A tu náhle: jau! Co to?! Na hlavu mu spadla kniha o třech mušketýřích. Co co to je? Vždyť to je ta kniha, o které mám psát. Vezme knihu a začte se do obsahu. Athos a další bojují proti nějaké ženské a chlápko-vi, co chodí v dlouhém pyžamu. Trapas. Asi bych si to měl přečíst, ať mi učitelka nedá 5.

Po 5 minutách: chrrrrrr..... pššššš.....

Kvok tuk kvok tuk, Jindra probudí úder do nosu. Po otevření očí zjistí, že na něm sedí slepice a klove ho do nosu. Jindra vyskočí a začne se rozhlížet. Co, kde to jsem? Jak to, že nejsem v knihovně?

Rozhlédne se po okolních domech a zjistí, že domy vypadají jako v historickém skanzenu.

Celý zmatený vyběhne na ulici. Přimo před projíždějící kočár. Vozka stihne téměř zastavit, ale koně Jindru stejně srazí na zem. A dost! Tohle by stačilo! Volám domů! A vytáhne svého digitálního mazlíčka.

Mezitím z kočáru vystoupily 2 osoby.

Mladý muži, neměl byste zájem o nejnovější mobil?

Možná, ale kdo vlastně jste?

Já jsem Kardinál Mobilie a dáma po mé pravici je Milady de Windows.

Dobře, a kolik bude stát?

Nic, jen pro mě uděláš nějakou službičku. Všichni víme, že mobily jsou super.

No to teda jsou.

A já chci, aby si tohle potěšení užilo co nejvíc dětí. Takže chci, abys nosil malým dětem do kolébky mobily.

To je super, aspoň budu mít víc spoluhráčů v minecraftu.

Jsem rád, že souhlasíš. Tady máš 200 mobilů, až je rozdáš, vrať se pro svou odměnu.

A mám ještě poslední otázku – kde je východ do naší doby?

Tyhle šipky tě tam dovedou.

U východu: Tak jdeme rozdávat mobily.

A tu náhle se u Jindry objeví 4 postavy.

Kdo jste?

My jsme tři mušketýři.

Ale vždyť jste jen tři mušketýři?!

Jo, Dartañan je tuovej. Nestihli jsme se ještě přejmenovat.

No a vy jdete taky rozdávat mobily?

Ne, jdeme dětem ukázat, že existují i jiné věci. Třeba knížky.

Ehm, tak se mějte.

Doma: Tááák, první adresa je tady. Tady máš svůj první mobil, mrňousi.

Jindra vidí, jak si dítě začíná s mobilem hrát. Vidí, jak dítě odkládá obrázkovou knížku zvířátek a začíná si hrát s mobilem. Vzpomene si, že přesně takovou knížku si moc rád prohlížel s mamkou a taťkou. A uvědomí si, že super zábava jde zažít i bez mobilu. A od té doby se Jindra zřekl mobilů a počítačů. A radši místo toho, aby seděl u počítače, chodí předčítat malým dětem z knížek.

Kardinál Mobilie a Mylady de Windows mohli vzteky puknout.

Jindro, Jindro, pojď se nasnídat.

Hned, jen co dočtu kapitulu.

Svět knih

Milada Rosecká, 6. třída ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod

Dnes mám narozeniny! To je nejlepší den v roce. Každý rok mi přibude do sbírky jedna kniha. Mám jich už patnáct! Maminka mi řekla, že tento rok to bude něco extra. Sejdu po schodech dolů, kupodivu je zhasnuto. Najednou se ozve: „Překvapení!“ V máminých rukách vidím obří dort ve tvaru knihy. Jakmile máma dort položí, skočím jí do náručí a povídám: „To je vážně něco extra!“ A najednou máma vytáhne z tašky knihu a zlatě vyšívaný obal s motýly a květy. Klesne mi brada: „To je ta nejhezčí kniha, kterou jsem kdy viděla!“ Obejmu mámu. Dám si kousek dortu a běžím s knihou do pokoje. Lehnu si na postel. Knihu otevřu. Najednou mě do té knihy vtahuje nějaká síla. Mám strach, ale moje zvědavost je silnější.

Ocitám se na krásné louce poseté květinami. Přesně jako na obalu knihy. Jsem překvapená, ale cítím radost. Nevím, co se děje. Otočím se kolem své osy a vidím asi čtyřicet metrů na úbočí hory tři magické portály. Každý má jinou barvu. Jeden je červený, druhý modrý, třetí žlutý. Jsou jako živé. Vlní se, a jako by dýchaly. Najednou mi někdo zaklepe na rameno. Rychle se otočím a před sebou vidím malou okřídlenou bytost, která říká: „Ahoj, já jsem víla Lili. Vítej ve světě knih!“ „Ve světě knih?“ zeptám se. „Ano, a před sebou vidíš tři portály neboli tři knihy a já jsem tvoje průvodkyně.“ Kriticky na mě pohlédne. Měla jsem rozčuchané zrzavé vlasy a na sobě pyžamo. „Tak takhle to nepůjde,“ řekne a utrhne jednu z květin na louce. Přiloží ji ke mně a zašeptá: „Pulchra nova veste.“ Najednou mám oblečené krásné nové šaty a na učešaných vlasech čelenku s květinou. Lili řekne: „Tohle se tady nosí. Jak se jmenuješ?“ „Aine,“ odpovím. Lili vykulí oči: „Ale to se jmenuješ přesně jako naše královna! Legenda praví, že jednou k nám sem přijde dívka se stejným jménem jako naše královna a zachrání nás před temnými knihomoly!“ Otrásla se a přiletěla k mému uchu a pošeptala mi: „Víš, oni jedí naše knihy, a jestli je všechny sní, tak svět knih zanikne!“ Na rameno mi ukápla její slza. Rozhlédla se, jako by nás knihomolové slyšeli. Potom řekla: „Poď, radši půjdeme.“

Došli jsme k hoře Encyklopédia. Byla vysoká až k mrakům. „Musíme se dostat k červenému portálu. Je to vstup do říše Dramatu.“ Vystoupaly jsme k portálu. Lili vytukala číselný kód 1234. Portál se otevřel a Lili zamumlala: „Taky by si to mohli změnit.“ Prošly jsme portálem a došly až k jeho správci. Seděl na svém trůnu. Před ním se vznášela hologramová obrazovka. Byl zdrcený, skoro až plakal. Přišly jsme až k němu a Lili povídá: „Dobrý den, co se stalo?“

„Knihomolové nám heklí server a smazali nám sekci Shakespearovského dramatu,“ říká smutně. Hlavu si dal do dlaní. Chtěla jsem mu nějak pomoci, ale nevěděla jsem jak. A najednou jsem dostala nápad. Přišla jsem k obrazovce, poprosila správce o místo na trůnu. Využila jsem znalosti v hackování, které jsem se načerpala na YouTube. Za pět minut jsem byla hotová. Správci se rozzářily oči, ale za chvíli pohasly. Řekl: „Sice se ti podařilo zachránit celou sekci, ale to největší drama bylo bohužel zničeno úplně!“ „Myslíte Hamleta? To jsem četla.“ Sedla jsem si na trůn a napsala tu hru tak, jak jsem si ji pamatovala. Správce byla nadšen: „To je lepší než originál! Děkuji, jsme zachráněni.“ „Není zač,“ řekla jsem. „Příště si nastavte lepší antivír a silnější heslo, hlavně ne 1234, ať se Vám tam zase někdo nenabourá.“ Lili byla nadšená, poletovala kolem a volala: „Sláva, sláva!“

Potom zvážněla: „To je jenom začátek. Musíme jít dál.“ Vyšly jsme ven a Lili otevřela další portál, tentokrát zelený do říše Lyriky. Vstoupily jsme a viděly okolo poletovat víly a elfy. Byli ale velmi odlišní od Lily. Hrbili se, někteří brečeli, jiní zadržovali slzy, několik jich sedělo smutných v rohu. Došly jsme ke správci portálu a ten na tom nebyl o moc lépe. Seděl na svém trůnu celý zhroutený. „Co se tady děje?“ ptám se. „Knihomolové nám požívají naše knihy v posvátné knihovně a my máme strach, že svět knih zanikne,“ odpověděl. Zamyslela jsem se, jak bych mohla knihomoly z knihovny vyhnat. „Když jsme teda ve světě Lyriky, tak je musíme dostat ven z knihovny pomocí emocí!“ Vyslovila jsem hru tak, myšlenku nahlas. Ve správčových očích se zaleskla naděje, ale za chvíli pohasla. „Ale víly a elfové se bojí,“ řekl. V tom měl správce pravdu. Řekla jsem tedy správci, aby svolal všechny víly a elfy. Přišli všichni. „Vily

a elfové! Chápu, že máte strach, ale to neznamená, že se jím necháte pohltnit. Mám plán. Jsme ve světě Lyriky?“ zvolala jsem. „Ano!“ zaburácelo v davu. „Tak hledejme jiné emoce než smutek!“ Dav se náhle utišil. „To je přesně to, co knihomolové chtějí, aby vás pohltil strach. Kam se poděly ty veselé bytosti! Nenechte se pohltnit strachem a knihomolové prohrají!“ Dav zaburácel, někteří plakali radostí, jiní písali. Lili ke mně přiletěla a objala mě. Najednou se ozval rachot z vedlejší budovy, vyběhly jsme ven. Knihomolové vyletěli z knihovny ven jak šíp. Elfové a víly jásalí. Správce mi děkoval a polykal slzy radosti.

Naposledy jsem se ohlédla a vyšla z portálu ven. Najednou před sebou vidím vysokou ženskou postavu se zlatými křídly. Šaty měla v barvě noční modři a na černých vlasech věnec z květin a povídá: „Správčové mi poslali SMS, že jsi jim pomohla vyřešit problémy s knihomoly. Také mi psala Lili, že se jmenuješ stejně jako já – Aine. Rozzářily se jí oči jako tisíce hvězd. Pak mi řekla: „Legenda měla pravdu, zachránila jsi nás a já ti děkuji.“

Potom ukázala na třetí portál, na kterém byla zlatá cedulka, a na ní byl vyrytý nápis Zámek královny Aine. Vstoupily jsme dovnitř. Přivítala nás krásná zahrada posetá motýly a květinami. Uvedly jsme k altánu a Aine se zamyslí: „Jak se ti odvděčím?“ „Nic nechci, byla to maličkost,“ odpověděla jsem tiše. Královna mi dává přívěšek, na kterém je vyobrazen zlatý déšť. Nasazuji si ho a najednou mám na zádech křídla pavího oka. Rychle si ten přívěšek sundám a křídla jsou pryč. Udiveně se na přívěšek podívám. Královna vše pozoruje: „Kdykoliv si ten náhrdelník nasadíš a řekneš heslo „Svět knih,“ objevíš se okamžitě ve světě knih v blízkosti Lily a zároveň budeš víla. A teď už jdi, doma se po tobě shánějí.“ Dovedla mě k portálu, na kterém bylo napsáno Svět lidí. Vstupuji do něj a ohlédnu se: „Děkuji.“

Najednou jsem ve svém pokoji a na sobě mám pyžamo, na hlavě rozčuchané vlasy. Jediné, co se změnilo je, že mi na krku visí zlatý přívěšek. V duchu si říkám: „Určitě se tam vrátím“...

Tajemná kniha

Karolína Osladilová, 7. třída Školy Březová

Kdysi dávno, před mnoha a mnoha lety, žil v kouzelném městě trpaslík. Město, ve kterém žil, se jmenovalo Azaghál. Trpaslík se jmenoval Valegro, v jeho době to bylo velkolepé jméno plné síly, odvahy a nebojácnosti. A aby to bylo ještě víc kouzelné, byl synem krále trpaslíků. Jeho otec byl obávaný válečník, silný jako skála, ale uvnitř byl jemný, citlivý a empatický trpaslík. Valegrova matka zemřela, v době, když mu bylo necelých osm let, byl ještě chlapec, jmenovala se Walkira.

Valegro, který právě předevčirem oslavil sté narozeniny, byl ve věku, jenž u lidí představoval tak dvacet až dvacet pět let. Měl rád klid, proto šel do soukromé trpasličí knihovny, měl totiž velmi rád knihovny, hlavně kvůli knihám, knihy ho uklidňovaly, ale hlavně v knihovně byl klid.

Klid přímo miloval, mohl přemýšlet, mohl být sám sebou a nemusel předstírat, že je někdo jiný, knihy pro něho byly něco jako přístav na rozbouraném moři nebo útočiště před světem. Jeho nejlepší kamarádka Sisi si z něj dělala legraci, že by se mohl do té knihovny klidně přestěhovat, tak často tam byl.

Šel si tedy do knihovny odpočinout, aby si srovnal myšlenky. Procházel se okolo přeplněných polic. Četl názvy knih, které ho upoutaly svými názvy. Četl vše od historie k básním a příběhům. Najednou ho upoutala kniha, kterou předtím nikdy neviděl, a to přečetl skoro celou knihovnu. Ta kniha byla očividně hodně stará, protože byla vázaná v kůži, měla na obalu vytlačená písmena, ale nešlo je přečíst, byla zaprášená a stránky byly políbené stářím.

Valegro byl zvědavý, a tak otevřel tajemnou knihu. Kniha byla tak stará a křehká, že se Valegro bál, že se ta kniha rozpadne. Připomínala mu jeho matku. Jeho matka byla krásná, tedy alespoň podle toho, jak si ji pamatoval, byla křehká jako ta kniha, kterou držel v rukou, ale byla silná. Je zvláštní, že i když si matku pamatoval jen velmi málo, tak mu připadala tak známá. I vybledlé písmo poukazovalo na to, že kniha je opravdu velmi, velmi stará.

Trpasličí knihy se psaly inkoustem a brkem, podle písma bylo znát, že majitel té knihy si na písmu dal velmi záležet. Stránky knihy byly zdobené okrasnými vlnami a květinami. Valegro zjistil, že je to pohádková knížka. Miloval pohádky, připomínaly mu dětství. Když matka ještě žila, tak mu vyprávěla příběhy a četla z pohádkových knížek, tento zvyk mu zůstal doposud. Připomínalo mu to matku. Usmál se a začal číst.

Kdysi dávno, před tím, než draci vymřeli, před tím, než vyhasl poslední Ohnivec, tak žil elf. Jmenoval se Firion. Byl mladý, bylo mu kolem sta let, neměl rodiče, neměl bratra, neměl nic, ale měl svou věrnou společnici a kamarádku, pumu Akiru. S Akirou se znal od jejího dětství. Před šesti lety procházel Černým lesem a narazil na „hnízdo“ její matky. Byla to velká černá puma, naháněla hrůzu. ale zároveň přinášela klid a bezpečí. Malá Akira mu skočila do náručí, její matka zavrčela a sklopila uši, malá Akira jí odpověděla jemným zamručením. Matka se okamžitě uvolnila a dokonce začala i mávat ocasem, Akira seskočila a doběhla k matce. Než se Firion nadechl, ležela na něm matka Akiry. Její velké modré oči měl přímo před těmi svými. Měl pocit že mu vidí až do duše. Pořádně si ho prohlédla a pak z něj slezla. Lehla si na packy a jemnými mručivými zvuky dávala najevo, že souhlasí s tím, o co jí malá Akira požádala. Když mu Akira skočila do náručí, hned pochopil, podrbal matku za ušima a Akira jí olízla čumák, matka udělala na oplátku to stejné Akiře. Rozloučili se a byl čas jít.

Akira zdědila po své matce bledě modré oči a černou srst. Firion odhadoval, že jí je něco kolem pěti let. Firion procházel kolem kamenů přání, došel k nim a vyslovil, co ho tížilo: „Moc bych si přál někoho, kdo se mnou bude mluvit, kdokoli, elf, trpaslík, víla, čaroděj, je mi to jedno, ale přeju si, ať tu někdo je ...“

Najednou se zatařilo, zablýsklo a objevil se tam Valegro! Firionovi spadla brada a díval s doširoka otevřenými očima. Valegro se rozhlédl kolem sebe a všiml si Firiona. Díval se na něho úplně stejně. Ani jeden z nich se nezmohl na slovo. Valegro se jako první vzpamatoval a zeptal se: „Kde to jsem? Kdo jsi ty? Kdo je ta puma?“ Firion se vzpamatoval a začal se smát, když popadl dech, tak odpověděl: „Jsi u kamenů přání, takže budeme poblíž Smaragdového údolí. Já jsem elf Firion a ta puma je moje, jmenuje se Akira. A kdo jsi ty? Odkud pocházíš? Jak ses sem dostal?“ Trpaslík se představil: „Já jsem trpaslík Valegro, pocházím z města Azaghál. Šel jsem do naší soukromé trpasličí knihovny, našel jsem tajemnou knihu, kterou jsem u nás nikdy předtím neviděl, počkat ... neřikal jsi že je toto kámen přání? a že jsme kousek od Smaragdového údolí?“ Firion udiveně odpověděl: „No ano, je to kámen přání, proč?“ Trpaslík se zamyslel: „No, pokud je to kámen přání, tak sis něco musel přát, ne? Mám pravdu?“

Najednou to všechno Firionovi došlo. Sakra, to se nemělo stát! „Co se stalo, Firione?“ lekl se Valegro. Firion se provinile podíval a začal vysvětlovat: „Já si přál, abych potkal někoho, kdo by se mnou chtěl mluvit, kdo by se mnou prozkoumával svět, abychom byli tři: Já, on/ona a Akira. A tys říkal, žeš četl knížku. Jak vypadala?“ (i když Firion tuší, jak ta knížka bude vypadat.) Valegro se snaží rozpomenout na každou maličkost: „Noo, byla vázaná v kůži, hodně stará, vytlačená písmena nešla moc dobře přečíst.“ Najednou to všechno začalo dávat smysl. Firion zamyšleně odpověděl: „Jak jsem říkal, že jsem vyslovil přání a tys v tu dobu nejspíš četl tu knihu, tak jsem tě nejspíš přivolal. Nejspíš jsem tě nechtěně vtáhl sem, omlouvám se.“ „Takže si to shrňme, tys mě dostal kouzlem do jiného světa a nevíš, jak mě dostat zpátky?“ Valegro se začal tak hrozně smát, až mu začaly téct slzy. „Nic se neděje,“ řekl Valegro, „tak mi to tady ukaž, určitě najdeme způsob, jak mě dostat domů.“ Firion si oddechl, že se Valegro nezlobí, ale nemohl potlačit zvědavost. „A jak to vypadalo, když jsi to četl?“ Valegro se na něj s pobavením podíval: „No, otevřel jsem knihu a začal číst, dočetl jsem první stránku – byla o Akiře. Otočil jsem list a jako by mě ta kniha začala pohlcovat, jako by mě vcucla.“ Otrásl se Valegro. „Aha, tak to mě mrzí,“ omluvil se Firion. „Ne, nic se neděje, je to pro mě něco nového, je to divné, ale cítím se tu jako doma. Tak co mi ukážeš jako první?“ „Jak jsem říkal, jsme poblíž Smaragdového údolí, mohli bychom jít tam, je to jedno z nejkrásnějších míst Sandrie,“ vysvětloval Firion.

Ušli pár kroků a Valegro to už nevydržel a začal se Firiona ptát na nejrůznější věci: „A ty jsi co za elfa?“ Nový kamarád se rozpovídal: „Jsem puleček, jak se říká, jsem z půlky elf lesní a z druhé půlky

sličný lid. Matka byla čistokrevná lesní elfka a otec byl nejsličnější z národu elfů. Matka se jmenovala Naira (její jméno u elfů znamená Ohnivé srdce) a otec se jmenoval Berrian.“

„A jak se jmenovali nebo jmenují tví rodiče, Valegro?“ zvědavě se zeptal Elf. „Matka se jmenovala Walkira a otec se jmenuje Ulrik,“ ochotně odpovídal trpaslík. „Napadá tě nějaký způsob jak mě dostat domů?“ „Počkej, něco mě napadlo. Když jsem byl malý, hodně jsem četl knihy o magii a přemísťování do jiného světa. Co si pamatuji, tak se tam psalo, že i když čteš knihu přání a volání, tak tě to nemusí přemístit, jde o to co v tu chvíli cítíš. V knize se ti ukázal můj příběh, takže jsme se v tu chvíli asi cítili stejně, cítili jsme se ztraceně. Mohl se ti ukázat jakýkoliv příběh, ale objevil se ti tam můj, kvůli pocitům, které spolu sdílíme. Pokud jsme se cítili ztraceně, tak jsme se měli najít, rozumíš mi?“ zeptal se elf. „Ano, pochopil jsem,“ odpověděl trpaslík. „Proč ses cítil ztraceně ty, Firione?“ „Od mých dvaceti let jsem sám, matka s otcem se obětovali, abych přežil, až teď s Akirou si nepřipadám tak osaměle, jako kdysi ... A ty, Valegro?“ „Já jsem syn velkého Ulrika, očekává se ode mě, že budu stejný jako můj otec, válečník, strateg a najdu si manželku, v mých sto letech už bych měl hledět do budoucnosti, měl bych se přestat schovávat v knihách, neutíkat před povinností a svým postavením. Ale já takový život nechci, připadám si jako pták lapený v kleci, něco se ode mě očekává. Otec na mě nemá čas, a když už si ho najde, tak má spoustu připomínek, co dělám špatně. Jak jsi sám řekl, jsem ztracený. Nevím, jak se najít. Mám milion masek a přetvárek, všichni mě chtějí nějakého, ale nikdo nechce vidět, jaký doopravdy jsem, nikoho nezajímá, jaký bych chtěl být já, nikoho nezajímá, kdo jsem, všem záleží jen na mém titulu. Mám jednu, jednu kamarádku, jako ty máš Akiru, tak já mám Sisi, jmenuje se Siandra, ale nikdo jí neřekne jinak než Sisi,“

„Vím, jak se cítíš,“ řekl Firion, „tak moc ti rozumím, ani nevíš jak. Chybí mi máma, i otec na mě měl víc času, když tady byla. Rozuměla mi, věděla, jak je to pro mě těžké.“ Náhle Firion vykřikl. „Valegro, Valegro!“ „Co je, Firione?“ „Valegro, ty záříš!“ „Cože?! Jak je to možné?“ „Myslím, že si konečně řekl nahlas, co tě celou dobu tížilo a mě taky, myslím žeš nás oba osvobodil, děkuji ti.“ „Však já jsem nic neudělal, to ty.“

Valegro začal cítit, že mu zbývá posledních pár minut, než se přemístí do soukromé knihovny. Rychle přiskočil k Firionovi a objal ho. „Děkuji za všechno, Firione,“ pošeptal mu Valegro do ucha. Než Firion stačil odpovědět, byl Valegro pryč. „To já děkuji tobě!“ zakřičel Firion. KONEC

Tajemná kniha

Sára Zlatníková, 6. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

Je mi téměř sto let. Přemýšlím, jestli to je moc, nebo málo? Dlouhá léta ležím osamocena v tichu a prázdnotě. Ne vždy tomu tak bývalo.

Za svých mladých let jsem šla z ruky do ruky, dětem i dospělým. Jenže já jsem byla nespokojená se svým životem. Pořád jsem si na vše stěžovala, byla znučená a nezábavná, byla jsem protivná a nikoho jsem si nevážila. Vadilo mi neustálé stěhování z police do police, ochytávání dětskýma rukama, častokrát jsem ležela pohozená na zemi. Co bych za to dala, kdybych mohla všechno vrátit zpátky. V knihovně jsem měla spoustu kamarádů a kamarádek. Jednou si mě půjčil kluk jménem Kuba. Byl to moc šikovný čtenář. Každý den přečetl několik kapitol, bral mě na výlety do školy i za kamarády. Bylo mi u něho hezky. Všechno skončilo, když mě Kubův tatínek odnesl na půdu. Uložil mě s dalšími věcmi do velké dřevěné truhly. Kubu už jsem nikdy nespátřila.

Celé ty roky jsem vzpomínala na doby, kdy jsem přinášela radost a štěstí tomu, kdo mě vlastnil. Počkat! Co to slyším! Bouchnutí dveřmi. Dětský křik! Někdo se sem přistěhoval! Někdo vchází na půdu. Takové vzrušení jsem už dlouhá léta nezažila. Přistěhovala se sem nová rodina. Někdo otevírá truhlu. Po několika letech jsem konečně spatřila světlo. Maminka mě přinesla dolů, všichni si mě s údivem

prohlíželi. Po chvíli mi to připadalo podezřelé. Celý večer si o mně povídali. Dostala jsem své čestné místo na policiče v obývací křesle.

Ze svých chyb jsem se poučila a má nová rodina ani neví, jaké je čeká štěstí...

Klára a svět v tajemné knize

Nela Vilímková, 6. třída ZŠ a MŠ Osvětlimany

Nebyl zrovna den k pohledání, když Klára s rodiči vyklízeli dům po zesnulé babičce. Rodiče ho chtěli prodat, tak třídili, co si nechat, co vyhodit nebo rozdat. „Běž uklidit horní patro, Kláro!“ křičela na ni mamka. S babičkou neměla poslední dobou nejlepší vztah jako její bratranec a sestřenka, protože bydleli daleko a moc se nevidali.

Když došla do horního patra, zamířila rovnou do ložnice: postel, skříň a knížky. Pak do koupelny: záchod, vana, umyvadlo a knížky. Potom do pokojíčku. Byl opuštěný, někdy v něm přespával bratranec, sestřenka, ale po pravdě byl její maminky. Také v něm byly knížky. Tak se Klára rozhodla, že vyklidí první je. Některé poličky byly moc vysoko a nedosáhla tam. Když si ale stoupla na špičky, aby se pro ně natáhla, tak se polička zhroutila a všechny knihy spadly na ni. Když ležela na zemi se spoustou knížek pod sebou i na sobě a myslela si, že už všechny knížky popadaly na ni, spadla jí na hlavu jedna obrovská. V tu chvíli omdlela.

Probudila se až v nemocnici. Seděla u ní mamka a řekla jí, že má jenom bouli na hlavě a že ji za pár minut pustí. Pak zazněl ten mamčin konejšivý hlas: „Bude to dobré, Klárinko!“ Za chvíli přišel táta s úsměvem na tváři. „Čemu se tak směješ?“ říká podrážděně Klárka. „Ále, to jen že jsi prostě nepoučitelná.“ „Jak to myslíš?“ nechápe Klára. „No, jednou, když jsi byla malá, na tebe na tom samém místě spadly knihy,“ dodá mamka. Pak oba rodiče odejdou s tím, ať si odpočine.

V ten moment, kdy se zavrou dveře, uvidí Klárka na stolečku vedle ní obrovskou knihu. „Hmm... je mi povědomá... No jo, už vím! To je ta kniha, co mi způsobila tu bouli. Ale počkat, jistě ji odněkud znám... teď si asi nevzpomenu.“ Nakonec si založí ruce pod hlavu a usne.

Celý den se snažila si vzpomenout na to, odkud tu knihu zná. „Mami? Co dělala ta blbá knížka v té nemocnici?“ zeptá se na konci dne maminky s tím, že tahle otázka její pátrání ukončí. „Být tebou, neříkala bych jí blbá“ odpoví trochu se strachem v očích, ale jinak sebevědomě maminka. „Ale ona na mě SPADLA A ZPŮSOBILA MI STRAŠNOU BOLEST!“ protestuje Klára. „Dvakrát spadla,“ doplní Kláru taťka. Klára jenom vrhne na tašku našťvaný pohled a dál poslouchá maminku. „Z té knížky ti tvoje babička četla, když jsi byla menší, doslova jsi hltala ty historky o Alence, Karkulce a vlkovi nebo třeba o Sněhurce. Ale tvoje nejoblíbenější byla Růženka. Mohla jsi ji poslouchat pořád a pořád dokola. Ale když babička měla moc práce a já ti z té knížky chtěla číst Růženku, řvala jsi a protestovala, že chceš, aby to četla babička. Ale jinak nevím, jak se ocitla v nemocnici,“ řekne maminka. Klárka nemohla věřit svým uším. „Opravdu? A byla tam i Malá mořská víla?“ zeptá se Klárka, jako by to bylo největší tajemství světa. „Ano, byla tam. Ale z nějakého důvodu ses jí strašně bála a nechtěla jsi o ní ani slyšet.“ Klára se zamračí, jako by jí tím máma urazila. „Nevím, čím to bylo, ale asi se to podílelo na tvé současné fóbii z moře!“ řekne pobaveně mamka a odejde umývat nádobí. „Já nemám fóbii z moře!“ zařve na mamku Klára, protože jí vadí, když o tom někdo mluví. Ale sama dobře ví, že z moře fóbii má, ale nechtěla si to přiznat, protože to viděla jako slabošství.

Druhý den šli zase vyklízet k babičce věci a tentokrát přijeli i bratranec Viky, sestřenka Eliška a jejich rodiče pomoci s vyklíčením domu. Ani se s nimi nepřivítala, ani si nevyzula boty a okamžitě utíkala do mamčinu starého pokoje (tam, kde na ni spadla ta knížka). Tentokrát byla polička spravená, knížky tam, kde byly. Což bylo divné, protože rodiče se po tom úrazu nevraceli zpátky. A i kdyby se jí nic nestalo, stejně by je dali do krabice a odnesli. No, neměla čas nad tím přemýšlet. Tentokrát si dala ke skříni židli

a natáhla se pro tu velkou a těžkou knihu. Byla velká jako mamčinu pracovní notebook a tlustá jako její pěst. Měla hnědý kožený potah a uprostřed napsané něco cizím jazykem. Když ji Klára chtěla otevřít, zjistila, že z boku je velký rezavý zámek. Zklamalo ji to, ale nemohla už zkoumat dál, protože maminka všechny volala dolů do obývací křesle. Jak sestupovala opatrně z dlouhých schodů, napadla ji jedna otázka: „Jak se sem ta kniha dostala z nemocnice?“

Dole si všichni sedli na oranžový starý a rezavý gauč a poslouchali, co maminka chce říct. „Zavolala jsem vás sem, protože nám každému babička něco odkázala. Viky, tobě babička odkázala velký červený hrnec, ve kterém jste vždycky s babičkou vytvářeli ta nejlepší jídla. Eli, tobě babička odkázala tu mat-rjošku, po které jsi často tak pokukovala.“ Pak řekla jména všech v místnosti, ale to Klárčino mezi nimi stále nebylo, až na konci máma řekla: „Klárko, tobě babička odkázala toto,“ a podala jí malinký balíček. Klárka poděkovala a odběhla si ho rozbalit nahoru do mamčinu starého pokoje. Když se posadila na postel plnou prachu, začala rozbalovat balíček. Byl velice pečlivě zabalený do novin. Byl v něm malinký náhrdelník a na něm stejně rezavý klíček jako zámek od knížky. Podvědomě si Klárka vybavila, že ten samý klíček babička nosila na krku. Neváhala a hned s ním otevřela knížku. V tu chvíli ji to vuclo dovnitř!

O chvíli později se Klára probudila na hezounkém paloučku a nad ní stála Alenka a křičela: „Honem, na vysvětlování není čas, uteče nám králík!“ Než se stihla rozkoukat a zjistit, co se děje, už ji Alenka držela za ruku a běžely paloučkem, lesem a pak norou za králíkem. Na konci nory Alenka řekla: „Nelekní se!“ a vtáhla ji s sebou do díry na konci tunelu. Jakoby se kolem nich zpomalil čas a ony padaly a padaly. Alenka řekla: „Omlouvám se ti za ten fofr, ale víš, jinak to nešlo. Za bílým králíkem se portál vždycky zavře, tak jsme musely rychle. Ou, promiň, já jsem Alenka,“ a podala jí ruku. „Jako ta Alenka? Jo promiň, já jsem Klárka.“ A také jí chtěla podat ruku, ale v tu chvíli se Alenka v tom časoprostoru obrátila vzhůru nohama. „Promiň, to se tady tak někdy stává. Jo a já vím, že jsi Klárka,“ zasmála se Alenka. „Teď musíš přísně poslouchat mé povely. Bude tam velký stůl a pod ním bude krabice, budou tam dvě růžové sušenky a dvě modré. Růžové jsou na zmenšení a modré—“ v tu chvíli ji Klárka přerušila a řekla: „já vím, tvůj příběh znám nazpaměť.“ Alenka se usmála a už s klidným hlasem řekla: „Už jsme tady!“ Spadly na zem a šly si pro růžové sušenky, jakmile je snědly, Alenka vytáhla z kapsy mapu a řekla: „Abychom se dostaly bezpečně až na konec pohádky, tam tě bude čekat Sněhurka.“ Prošly malinkými dvířky, pak říší divů až na konec pohádky.

Tam je čekala Sněhurka s trpaslíky. „Tak pojď, nemáme čas, kde jste se tak toulaly?“ řekla trochu našťvaná Sněhurka. „Promiň, však ty víš, že přes moji pohádku to nejde rychle.“ Sněhurka jenom vrhla přísný pohled a pak už jenom chytila Klárku za ruku a chtěla už jít, ale v tu chvíli se Klárka zarazila: „Ty nejdeš s námi, Alenko?“ „Nemůžu, žádná z postav nemůže opustit svoji pohádku, jinak by už o ní nikdo neslyšel,“ řekla smutně Alenka. Jak to dořekla, už pádili se Sněhurkou a trpaslíky přes les na konec pohádky a jenom slyšeli od Alenky: „Hodně štěstí!“ „Počkej trochu, kam tak spěcháme?“ zeptá se Klárka Sněhurky. „Kvůli Růžence. Byla tvoje nejoblíbenější postava a jakmile jsi na ni zapoměla, propukla v tak hluboký spánek, že ji už ani její princ neprobudil! Musíme rychle, protože za chvíli to bude dvěstě let a ona má spát podle pohádky jen sto. Jakmile překročí limit, rozplyne se a o Růžence už nebude slyšet žádné dítě na světě. A už jsme na konci, hodně štěstí!“ řekne ve strašném spěchu Sněhurka, že jí skoro nešlo rozumět. „Dvěstě let? Vždyť to bylo jenom 61!“ Řekne našťvaně Klárka. „U nás plyne čas o hodně rychleji než u vás,“ řekne Sněhurka s tím, ať už jde. „Tak ahoj, Sněhurko, ahoj trpaslíci!“ Jakmile se k nim sklonila, dal jí Rejpal hroznou facku na tvář. „Za co to bylo?“ řekne se slzami v očích Klárka. „Za to, žeš na nás zapoměla!“ řekne podrážděně Rejpal. „Neřeš to a utíkej přes další pohádky hlava nehlava, musíš se nás nejrychleji dostat k Růžence! Postavy z pohádek ti budou pomáhat!“ řekne urychleně Sněhurka a popohání Klárku do další pohádky. Běží a běží pohádkami, že skoro neví, v jaké je. Potom únavou zpomalí a všimne si, že je zrovna před Popelčinou pohádkou.

Opatrně do ní vejde a narazí na uraženou Popelku a myšky. Klárka je pozdraví, ale odpoví jenom myšky, Popelka je k ní obrácená zády se založenýma rukama. „Co jí je?“ zeptá se trochu ve spěchu Klárka. Myšky odpoví jako jeden hlas: „Je naštvaná, že jsi na nás zapoměla a kvůli tobě její nejlepší kamarádka usnula.“ „Moc mě to mrzí, ale jestli chceme Růženku zachránit, musíme rychle,“ řekla uspěchaně a utíkala přes Popelčinu pohádku. Na konci pohádky řekla Popelka Klárce, jak probudit Růženku a následovně i varování před další pohádkou. Pak se jenom rozloučily, no Popelka ne, ale myšky a Klárka, a pak šla.

Byla to divná pohádka, nikdy o takové neslyšela. Bylo tam temno a z lesa před Klárkou vál nepříjemný vítr. Když opatrně vkročila do lesa, začalo se blýskat a neuvěřitelně pršet. Když se rozběhla, že tomu utěče, objevilo se před ní velké moře a Klárka do něj spadla. Plavat uměla a uviděla loďku, tak se rozhodla, že k ní doplave a přeplave s ní až na konec pohádky. Když už byla skoro u loďky, něco jí vtáhlo pod vodu. Táhlo ji to níž a níž a pak zapluli do malé jeskyňky na útesu, bohužel na útesu, to znamenalo, že moře ještě pokračovalo. Konečně se postava otočila a Klára viděla, kdo to je. Byla to Malá mořská víla, no víla, teď už ne ani malá. Byla velká, tlustá, s rozčuchanými vlasy, ve kterých měla různé řasy a odpadky a červené oči plné hněvu. „Nikdy jsi mě nečetla a to byla moje noční můra, a teď ti umožním prožít tu tvou,“ řekla a najednou kolem Klárky začaly plavat různé ryby, ze kterých měla právě už tu zmiňovanou fóbii. Opravdu, Klárka prožívala noční můru.

Když už si myslela, že jí prasknou plíce, objevila se před ní postava a vynesla ji nahoru. Byla to Popelka a položila ji na břeh. V tu chvíli, kdy jí Klárka se slzami v očích chtěla poděkovat, začala se Popelka rozpouštět. „Zapoměla jsi na pravidlo!“ řvala na ni Klárka s brekem. „Nezapoměla, ty žiješ, pokračuj ve svém příběhu,“ řekla chraplavým hlasem Popelka a pak se už opravdu rozplynula.

Klárka se s brekem vrhla do Růženčiny pohádky. Vytrhla Růžence růži z rukou, jak Popelka řekla a Růženka se opravdu probudila, zato Klárka padla na zem a probudila se až v mamčině starém pokojíčku. Neváhala ani vteřinu a otevřela knížku. Tam, kde dřív bývala Popelka, byly jenom prázdné stránky. A na stránkách Růženky byla se slzami Růženka a děkovala jí. Klárka hned věděla, co má dělat. Sedla si ke stolu a na prázdné stránky napsala příběh zvaný „Popelka“...

Poklad z půdy

Týna Žádníková, 2. OB Gymnázium Uherské Hradiště

Dnes je sobota a asi každý z mé třídy ještě spí. Já a moje rodina právě jedeme vyklízet dům po mé pratetě. A protože cesta je dlouhá, krátím si ji posloucháním písniček a díváním se na mobil. Z okna pozoruju okolní vesnici.

Jsou tady samé staré domy s opadanou omítkou a některé jsou dokonce i bez ní. O signálu se ani nebavím. Mám jen jednu slabou pitomou čárku. Zastavíme. Jsme tady. Malý dvoupatrový dům s oprýskanou omítkou a chybějícími taškami na střeše.

Když vejдемe dovnitř, první si všimnu všudypřítomných pavučin. Takže tu musí být i pavouci. A ty fakt nesnáším! „A to tady máme vyklízet“...proběhne mi hlavou.

Rodiče mi přidělili půdu. Nadšená z toho nejsem, ale stoupám po vrzajících schodech výš a výš. U dveří si přetáhnu přes ruku rukáv, abych se nemusela dotknout té zrezivělé kliky. Jestli jsem tvrdila, že je to dole hrůza, pak bych pro tuto místnost nenašla vhodná slova. Mráz mi přejede po zádech. Když se vzpamatuju, začnu všechny věci skládat do krabice. Najednou se mi pod ruku dostane zvláštní kniha. Taková tajemná. Je jen tak ledabyly svázaná, je na ní vidět, že už něco pamatuje. Prohlížím si ji ze všech stran. Když se líp podívám, vidím, že je na ní nějaký nápis. Přes vrstvu prachu nejde přečíst. Sfouknu ho a pomalu čtu. Krásným úhledným písmem je na ní napsáno jméno mé pratety. A pod ním nápis: „Tajný deník mého života.“ Pohodlně se opřu o trámu a začínám číst...

11. 5. 1935

Dnes je mi 14 let. Vážně jsem nečekala, že dostanu k narozeninám tu moji vysněnou knihu. A dokonce jsme měli dnes i teplou večeri.

Když dočtu první řádky, zděším se. „Teplou večeri?“ Tu míváme skoro každý den. A k narozkám dostala jen knihu? To bych fakt nedala.

13. 5. 1935

Z diktátu jsem dostala trojku. Doma jsem schytala pár pohlavků a jsem bez večere. A taky mi zakázali jít zítřka s holkama k rybníku. Místo toho mám podojit krávu, jít na pole, uvařit večeri a pověsit prádlo.

Kdybych dostala z diktátu trojku já, naši by asi skákali 3 metry do vzduchu radostí. A určitě bych nebyla bez večere. Maminka by ještě koupila zmrzlinu. A vařit večeri? Já si sotva umím udělat čaj.

29. 5. 1935

Dočetla jsem tu mou knihu. A čtu ji pořád dokola. Nemůžu se jí nabažit. Už ji umím odříkat i pozpátku. „Cože? Moje prateta četla jednu knihu stále dokola? To ji pořád bavila, když už věděla jak dopadne?“ Čtu dál...

30. 5. 1935

Dnes ráno se začaly dít divné věci. Padal sníh a kolem vesnice byla ledová stěna, i když už je květen. Přesně jako v mé knize. A má rodiče tvrdě spali a za žádnou cenu nešli vzbudit. Běžela jsem pro doktora, jenže ten ještě neordinoval. Utíkala jsem k jeho domu. Klepala jsem. Nic. Zkusila jsem to ještě jednou. Pořád nic. Cítila jsem se bezradně. Svalila jsem se do sněhu a jen jsem tam tak chvíli nehnutě ležela.

Když vtom mě to napadlo. Všechno je stejné jako v mé narozeninové knize. Musím se jí zbavit! Doma jsem knihu roztrhala na malinkaté kousičky. Ale nic se nestalo. Rodiče spali dál. Napadlo mě, že účinek bude zřejmě až další den. Šla jsem tedy klidně spát.

31. 5. 1935

Mýlila jsem se. Je to ještě horší. Ráno jsem se vzbudila a kniha ležela na mém nočním stolku. Úplně celá. Netknutá. A dokonce mi zmizelo i veškeré teplé oblečení a taky deky a peřiny. Proto jsem musela jednat rychle. Zkoušela jsem vše, jen abych tu knihu zničila. Dokonce jsem ji nechala ve vodě, aby se rozmočila... Ale marně. Nezabralo to.

Krátce po poledni začal sníh roztávat. Zvládla jsem to. Pomyslela jsem si... Jenže asi tak za hodinu se všude objevil písek a dinosauri. Už zbývala jen poslední možnost, jak se knihy zbavit. Musím ji spálit. Knihu jsem dala do velkého hrnce. Škrtla zápalkou a zapálila. Počkala jsem, až úplně shoří a všechn popel jsem rychle přesypala do malé krabičky, kterou jsem pořádně zavřela a schovala do kapsičky na přebalu tohoto deníku...

Písek se začal pomalu vytrácet a po chvíli se probudili i rodiče. Vše bylo zase v pořádku.

Žasnu. Zní to až neuvěřitelně. Podívám se na přebal knihy. Opravdu je na konci malá krabička. Vtom na mě mamka volá, že už mám jít na oběd. Pořád mi to vrtá hlavou. Musím té záhadě přijít na kloub.

Po obědě se vracím ke knize a znova si prohlížím tu malou krabičku. Pomalu ji otevírám...

Tohle není konec. To je teprve začátek...

Můj příběh...

Jaroslav Klabačka, 6. třída ZŠ Hluk

Každý rok v létě pobývám na prázdninách u mé tety. Ona to vlastně není moje teta, je to teta moji mámy, ale říkám jí teta a je naprosto skvělá. Tahle teta má vše, co kluk mého věku v létě nutně potřebuje. Trampolinu, bazén, wi-fi a úplně výborně vaří a peče.

Letošní prázdniny byly trochu jiné než ty předešlé. Teta usoudila, že jsem zodpovědný mladý muž, tudíž mě může nechávat doma samotného a v klidu si obstarat své denní pochůzky. Když jsem se ráno vyhrabal z pelechů, našel jsem kolikrát v kuchyni vzkaz, že si teta odběhla do... (doplň – obchod, kostel, kamarádka, pošta atd.). Hlavně nikdy nezapomněla připravit bohatou snídani, abych náhodou neumřel hladu, než se vrátí. Ráno jsem hledal zábavu podle svého gusta. Jenomže jednoho rána nešla wi-fi. To znamenalo posnídat v naprosto ztichlé kuchyni. Pak přesun do obýváku k TV. Jenomže uznejte, co asi dopoledne běží v telce, aby to zaujalo zodpovědného mladého muže. Takže jsem bloumal v kruzích po obýváku, nakukoval do knihovny, jestli tam nenajdu něco zajímavého. Jistě, mohl jsem se v klidu začíst do „Lovců mamutů“, ale tohle téma se mi zdálo na tak krásné letní ráno úplně nevhodné. Bral jsem teda knížky do ruky a bez valného zájmu je ukládal zpět do knihovny. V poslední polici plné cestopisných románů moje bystré oko mladého muže zpozorovalo zajímavou knihu. Ne teda přímo knihu, spíš starý sešit v tvrdých deskách. Na přední straně měl nakreslený podivný symbol a stránky psané rukou. Pomalu jsem pročetl stránky. Byl to vlastně deník kluka asi v mém věku. Psal o svých kamarádech, o dobrodružstvích v lesích, o zážitcích z výletů, ale i o tom, jak musí doma pomáhat a kolik má doma úkolů. Každá stránka měla datum (začínalo na jaře roku 1964) a stručný popis toho, co kluk prožil.

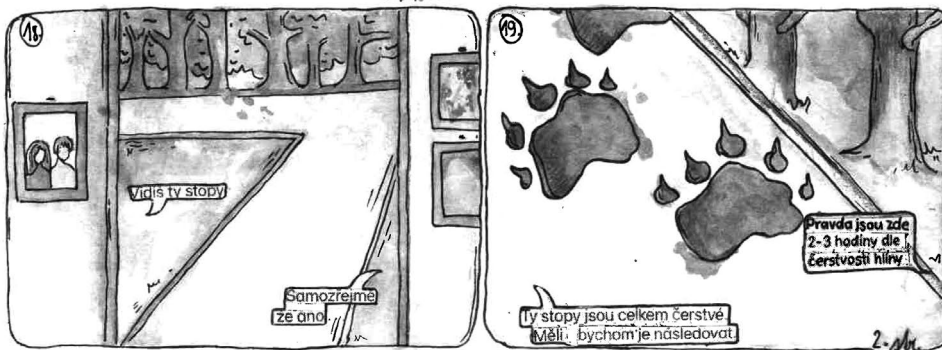
Některé stránky byly zajímavější než ty ostatní. Třeba jak ten kluk při nehodě oběsil kozu, co měl hlídat na pastvě, nebo jak při potulce v lese narazili na pytláka. Pročetl jsem deník skoro jedním dechem. Kdo byl ten kluk, který ten deník psal? Poslední strany byly ale nejzajímavější. Kluk s kamarády prozkoumával les v vyschlého potoka a pod velkým starým dubem objevili ukrytou vojenskou bednu. Snažili se ji všelijak otevřít, ale jejich malé nože nestačily na obrovský zámek bedny. Proto bednu znovu ukryli a dohodli se, že si příštího dne vezmou pořádné nářadí a bednu zkusí otevřít. Také si slíbili, že o tom nálezu nikdy nikomu neřeknou a že jestli je v bedně ukryté zlato, tak si ho rozdělí rovným dílem. Jenomže další zápis pokračoval tím, že hrozně prší a k dubu se nedá jít. Po tomto zápisu do deníku už nikdo nic nenapsal. Rozčileně jsem listoval prázdnými stránkami. Jak je to možné!!!?

Rozhodl jsem se počkat na tetu. Deník byl přece v její knihovně, jistě bude vědět, kdo byl ten kluk a co se stalo se starou vojenskou bednou. Čekání bylo příšerné, a když už se teta konečně objevila na chodníku k domu, zastavila ji sousedka a snažila se jí vnutit cukety... Konečně teta odemkává dveře. Nečekám na nic, nezdržuju se s pozdravem a zrovna kladu otázky. Teta se jen usmála. Řekla mi, že deník si psal můj dědeček, který zemřel, ještě když jsem byl malý mimino, a že ho také četla. Ptal jsem se na tu bednu, ale o tom nic nevěděla. Zato ale věděla, kde je ten starý dub, kam můj děda tenkrát chodil se svými kamarády. Navrhla mi, že se tam můžeme po obědě zajít podívat. Je nad slunce jasné, že u starého dubu jsme nenašli vůbec nic zajímavého a tak jak to dopadlo s tou vojenskou bednou a jestli ji děda s kamarády otevřel, zůstane navždy tajemstvím.

Deník jsem dostal od tety darem, abych i já měl upomínku na svého dědu.

Jak to dopadne?

Tajemná kniha I.

Marek Minařík, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Výloha za rohem a v ní číhá
tajemná, objemná, černá kniha.
Situace je to ničemná
a není vůbec příjemná.

Co když na mne vyskočí z výlohy
a začne mi dávat složité úkoly,
abych ji snad i přečetl?
Co kdybych kolem jen prolétl?

To by nezvládl ani cvok,
raději obejdu celý blok
na druhou stranu ulice.
Lepší je vyklidit pozice.

S mobilem v ruce
a v uších sluchátka,
nezbude po stresu
ani památka.

Tajemná kniha II.

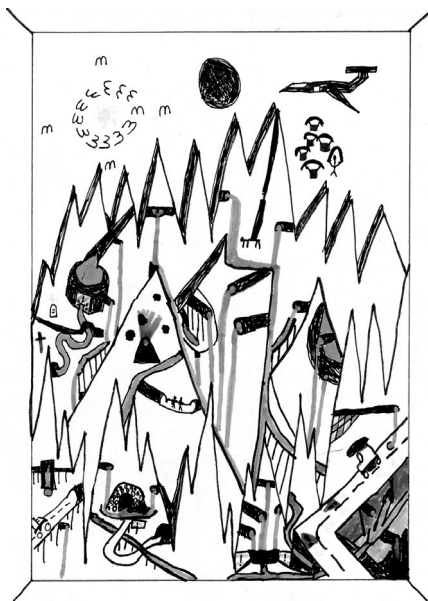
Tajemná kniha ve tmavé polici,
tmavá místnost, plamínek na svíci.

Jak se mám věnovat čtení,
když vůbec nic vidět není.
Místo hltání obsahu
nevidím ani podlahu.

Dnes už ví každé dítě,
že výpadek elektro sítě
nemůže trvat věčně,
koná se jen výjimečně.

Tajemná kniha III.

Tajemná kniha středověku,
no, to vám byla kultura.
Temná kniha plná hrůz a děsu,
no, středověká tortura.
Španělská bota, železná panna,
nakonec na špalku od kata rána.
Natažení na žebříku,
vytažení do vzduchu,
určitě to končí špatně,
mám takovou předtuchu.
Pálení a bičování
a nakonec hranice.
Tyto hrůzy může trumfnout
jen seriál „ULICE“.

Jan Fornůsek, 8 let,
ZUŠ Uherské Hradiště

Tři básně o knihách

Marie Mahdalová, 9. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

O knize

Stránka po stránce
věta po větě
autor bez vášně
kniha dojme tě

Krůček po krůčku
dělej je malé
pak se ti nestane
že děj tě zklame

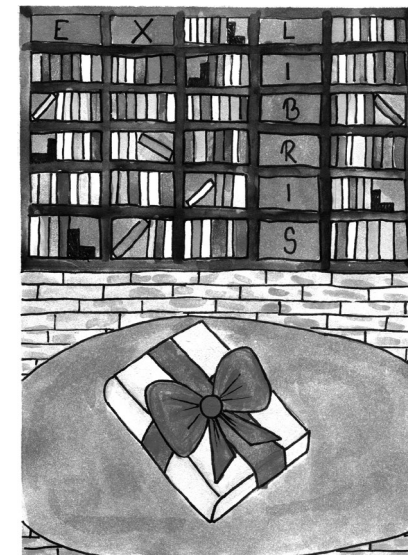
Řádek za řádkem
je v tajemné knize
neboj se ničeho
je to jen vize

Kniha života

Poprvé jsi spatřil svět, ale nevíš, co dělat teď.
Tvá matka v ruce drží spásu a vidí v tobě tvoji krásu.
Krůček za krůčkem vnímáš svět a čekáš, co se stane hned.
První štěstí, potom radost, všechno si to užíváš, ale přijde vztek a také smutek, celé to moc prožíváš.
Když časem zvykneš si na emoce, přijde ještě jedna, neboj se.
Láska má ta mrcha název a je jen na tobě, jak ji zvládneš.
Někdy krásná, někdy bídná, komu by se nelíbila.
Když zvládneš tuto emoci, už ti bude pomoci.
Hodněkrát půjdeš do něčeho po hlavě a ještě víckrát si ji natlučeš,
dokud brečet nepřestaneš a trápit se už nebudeš.
Poučíš se ze svých chyb, i když těch bude jako v moři ryb.
Stárneš a ztrát přibývá víc a víc, až ti jednou nezbude už skoro nic.
A tak to půjde dokola, to je kniha života.

Kniha

Pod tímto pojmem si ji představí každý jinak.
První román, druhý horor, ve kterém se blíží ponor.
Čtvrtý ale vůbec nic, jako by chtěl tu svou stránku číst. Je to kniha bez obrázků, která v sobě skrývá lásku. Autor srdce má už jako led, a tak to píše spoustu let. Dokola a dokola dokud jeho láska neskoná. Píše tam o jedné ženě, které patří celá kniha, ale ona už ji dávno zahodila.
Už s jiným mužem pozoruje slunce a u toho, když zaplétávají si ruce, autor v dlani drží vztek a neví, co dělat teď. Znovu jde si popsat stránku, ale u této už má na kahánku.
Snad další bude více šťastná, ale budoucnost není vůbec jasná.

Kateřina Siláková, 2024

Kateřina Siláková, 2 OB
Gymnázium Uherské Hradiště

30. ledna

Kateřina Dočekalová, 8. třída MŠ a ZŠ J. A. Komenského Nivnice

On: „Už pátým rokem přichází den, kdy má duše se ztělesní a hlas k mé lásce se rozezní. Jen kdybych k té lásce mohl promluvit a nějak se s ní domluvit, protože tak krásné oči, úsměv, mluvit s ní by byl sakra úspěch.“

Ona: „Den nemá změnu jinak než obvykle, každý čtvrtek zahleděná do knih v knihovně, i když to bývá jen studijně, dneska jsem dala tomu šanci, zaujala mě jedna kniha o romanci. Čtu stránku po stránce a cítím se jak v pohádce.“

On: „Sleduji tu dívku stále a stále, jak si tam čte nadále. Její oči vypadají ospale tak, že by byla šance a dočkám se dne, kdy se něco stane? Na její krásné hnědé oči dopadají víčka a v knihovně zhasne poslední svíčka.“

Ona: „Probudím se do tmy, zpanikařím jako nikdy. Rozběhnu se ke dveřím, jenže potmě do něčeho narazím. Spadnu na zem jako kámen, pomyslela jsem, že dnes bude se mnou ámen. Slyším hlas promlouvající ke mně, rychle se zvednu ze země, myslela jsem, že jsem blázen, moje tělo proběhlo mrazem.“

On: „Když jsem se poprvé dotkl jejích rukou, věděl jsem, že je tou pravou. Teď opravdu netuším, co v tuhle chvíli říci, ale sekundy k mému prvnímu slovu jsou blížící. Povím jen bez pohyblivosti těla známek: „Neboj se, teď máš spánek.“

Ona: „Cítím cit v mých dlaních, tohle je nejrealističtější ze všech mých snů, to propojení našich stínů v dále odrážející světla lamp ztřešních oken, nedokázala jsem ho postřehnout okem.“

On: „Vezmu ji za ruku, provedu ji po místnosti bez jediného zvuku. Pak zastavím a zeptám se, proč nepodlehne spíše mým dlaním, než přemýšlet nad svým spaním. Tak rád bych využil téhle situace s ní, ale bohužel si myslí, že stále jenom ve snu sní.“

Ona: „Jsem zmatená, z jeho slov se pro mě stává ozvěna, i když stojí vedle mě blízko, jeho slova slyším zdola nízko. Stále si neuvědomuju své lucidní snění, ale vím, že nejsem s ním spojena stejnou krví. Upustila jsem jeho dlaň a odešla od něj pár kroků, jako kdyby přskočila větev laň.“

On: „Vidím na ní, jak je v neklidu, takže se budu teď ji snažit dát do klidu. Hrozně rád bych jí řekl, co k ní cítím, ale tu pravou chvíli já nevyčítím. V mých očích ji vidím jako louku kvetoucích květin, hlavně kopretin. Kopretiny jsou tak krásné, ale jen jednoduše, a jsou jako já – bez duše. Moje duše je plná temnoty, prázdnoty, nezná vůbec sílu svojí hodnoty.“

Ona: „Cítím z něj vyzařovat pozitivní energii, ale trochu zvláštní, možná to bude jen můj pocit vlastní. Při pokusu pohledět na něj se mi začne točit hlava, dostanu pocit, jak kdyby se pořád zvětšovala moje obava. Pokusím se znova k němu přiblížit blíže, pořád nemizí ta představa, že mezi sebou máme nějaké mříže. Odvážím se a optám se ho, co je zač a proč je mého snu spoluhráč, nikdy jsem ho totiž neviděla, takže doufám, že tahle otázka divně nevyzněla.“

On: „Odpověděl jsem jí, ať nad tímto vůbec nepřemýšlí a abychom radši těmto otázkám předešli, než by se naše cesty zase rozešly. Popojdu s ní k poličce s mojí oblíbenou knihou, začnu ji trhat a skládat z ní růži, protože to jediné si zaslouží. Místo jejího zmateného výrazu její tváře zčervenaly, a jen jsme se na sebe chvilku usmívali. Po té chvíli přejdu ke stolu s rádiem, zapnu ho, pustím tam něco pomalého, co by se jí mohlo líbit, a zkusím ji u toho políbit. Vyzvu ji k tanci, aby se cítila jako v té knize o romanci. Začneme tančit a nedělat nic jiného než vnímat tu písničku, protančím s ní celou uličku.“

Ona: „Sice jenom sním, ale tyhle okamžiky si užívám, mám divný pocit v břiše, když se na něj podívám. Zamilovala jsem se za tu pouhou chvíli, je tak okouzující, hlavně strašně milý. Kéž by tohle nikdy neskončilo, zůstat v tomhle snu by mi nevadilo. Cítím, jak se našim dlaním zvýší teploty, ani chvíli už nebudu váhat a políbím ho na jeho rty. Tenhle pocit vnímám jako nejlepší část mého života, odešla ze mě všechna moje nejistota.“

On: „Po téhle chvíli se na ni podívám zaraženě, ona na mě zmateně, všechnu pravdu už bych měl říct této ženě. Nemám tušení, co by mi mohla odpovědět na to, že tohle všechno se opravdu děje, ale i přesto se na mě usměje. Řekl jsem jí, že moje tělo není tak skutečné, jak vypadá, ani v jejích představách, co ji napadá. Jednou za pět let v noci jedno datum, můžu si přečíst klidně celou knihu citátů, jinak do toho času jenom sedím a jedenkrát týdně na ni hledím. Zamiloval jsem se do tebe na první pohled, vůbec jsem se nesnažil brát na toto ohled. Ohled na to, co teďka prožíváš, i když si to podle pohledu na mě užíváš. Za deset minut už zase vyjde slunce, budeme si dále cizí a já budu sedět nahoře v rohu za tou mříží.“

Ona: „Myslím, že jsem to pochopila dobře, pro tohoto muže jsem tu schopna zůstat a s ním v téhle knihovně naše napětí nechat vzrůstat. Popadnu a vyrvu kovovou páteř jedné knihy a ukončím tyto naše tíhy. Zeptal se mě, jestli to tak opravdu chci, odpověděla jsem, že není tolik času do konce téhle noci. Po mém určitém tahu zavřu víčka, ale v tom momentu mě už zasáhl paprsek ze sluníčka. Tenhle moment kletby tohoto dne ze třicátého ledna se stala ze mě jen dívka sebevražedná. Po chvíli mého těla nepohyblivosti cítím jen zimu a zvedám se ze země k němu plná smutku i radosti.“

On: „Přichází den, kdy naše duše zůstávají spolu někde v knihovně nahoře v rohu.“

Knihna na hůře

Tina Vadurová, 8. třída ZŠ Polešovice

Po žebříku stoupám vzhůru,
prozkoumat tu naši hůru.
To, že tajemství pro mne chystá,
tím jsem si naprosto jistá.

V tmavém koutě spatřím knihu,
chci ji zvednout, však cítím tíhu.
Její kožené staré pouzdro
vyzařovalo zvláštní kouzlo.

Nahlédnout do ní s odvahou,
přítom třesoucí se v kolenou,
tajemství její znát jsem chtěla,
a tak jsem ji otevřela.

Dychtivě chci knihu číst,
nacházím však prázdný list.
Druhý, třetí, čtvrtý, pátý,
prázdný je i padesátý.

Naplněná zklamáním,
smutek v mysli zaháním.
Pomalou po žebříku lezu
radši umýt nádobí ve dřezu.

Tajemná kniha

Eliška Ballerová, 8. třída ZŠ Odry, Komenského

Tajný deník po nocích si psávám,
to proto, že v noci mám klid, který vyhledávám.
Taky píšu, když má nálada je mizerná
a je ve mně ta zlá bouře příšerná.
Já dávám své pocity do básní,
ať se mi to v hlavě vyjasní.
Do deníku si je zapisuji,
ale některé si pamatuji.
Pro mě je ten deník, jak tajemná kniha,
do které se mi nikdo nepodívá.
Nechci, aby ostatní věděli, jak se cítím,
a že do každé jedné pasti se vždy chytím.
Pro mě život žít tak těžké je,
asi mi nic dobrého nepřeje.
Já se stydím za to, jak marná jsem,
když se na mě každý kouká hnusným pohledem.
Ale oni nevidí tu moji snahu,
ani to, jak padám z prudkého svahu.
Každý na mě vidí jen to špatné,
takže si myslím, že snažit se je prd platné.
Ale já si pomalu začínám zvykat
a snažím se od toho neutíkat.
Teď mám v sobě malou naději,
že mi život za to něco pěkného nadělí.
Třeba kluka, který se konečně už bude chovat
mile,
kterému nebude vadit, že mám brýle,
který se za mě nebude stydět
a po pár hodinách mu budu chybět.
Tohle je mé další dílo,
doufám, že se mi podařilo.
Protože tohle nezůstává v té knížce tajemné,
ale posílám to do soutěže jako dílo písemné.

Tajemná kniha

*Jakub Škubal, 8. třída ZŠ Mariánské náměstí,
Uherský Brod*

Když ji otevřeš,
do světa tajemna se ponoříš.
Dobrodružství začíná
nejistě, ale vzrušující.
Tajemná kniha
plná slov a řádků.
Stránky plné magie a kouzel.
Příběhy staré i nové,
nekonečné jako obloha.
Tiše listuji,
slova vstupují do mé mysli
a tajemství se rozplétá
jako nitky v křížovce.
V těchto stránkách ztratím se na chvíli
do říše fantazie,
do světa nekonečna.
Tak se ponořím do tajemné knihy,
zapomenu na čas
a na všechny starosti.
Objevují nové světy
a poznávám neznámo.
V těchto stránkách se skrývá kouzlo,
jaké jsem nikdy nepoznal.

*Nela Stránská, 9. třída
ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště*

4. kategorie – 8.– 9. třídy – próza

Tajemná kniha

Julie Šišláková, 9. třída ZŠ Starý Hrozenkov

Moje babička mi vždy říkávala: „Včerejšek je minulost, zítřek je záhada, ale dnešek je dar.“ Lidé z vesnice o ní říkali, že je čarodějnice. Nechápu proč, možná je to kvůli tomu, že často sušila a sbírala bylinky, možná ne. Babička si to ale nikdy nebrala k srdci, vždycky se tomu jen zasmála a později si i ona sama začala říkat čarodějnice z Bílého (tak se tady u nás na vesnici říkalo části, kde babička bydlela). Dokonce jedenkrát dostala nápad, že si otevře svou vlastní věštírnu, jen aby lidi ještě víc provokovala. To jsme jí s mamkou naštěstí stihly rozmluvit.

A tohle se mi na ní hrozně líbilo a taky jsem jí to tak trochu záviděla, tu schopnost nevnímat si tak moc svého okolí a jejich posuzování. Byly jsme si dost podobné, až na tuhle jednu drobnost, což vlastně až taková drobnost není. Zkrátka já se vždy snažím zapadnout, všem vyhovět, i když se mi to přičí, prostě být dost dobrá. Ale babička, ta taková být nikdy nepotřebovala. Žila si po svém, bylo jí jedno, že ji někdo uvidí, jak tančí u rybníka, říkala tomu „Kapří tango,“ i když se to tangu podobalo na míle daleko, nebo že ji někdo uslyší, jak zpívá, když jde z nákupu, nebo když si povídala se svou kočkou a králíky, jako by jim opravdu rozuměla. Možná by si i jeden řekl, že byla tak trochu blázen, ale já v ní viděla člověka s čistou myslí, který nikam nespěchal, žil okamžikem a hlavně naplno. A to je jediná věc, která mě teď drží. Vědomí, že babička si svůj život užila.

Sedím tady v pokoji a přemýšlím, kdy se to takhle pokazilo. Nestihly jsme to, nestihly jsme si splnit náš sen, který jsme mely už od doby, co mi bylo sedm. Pamatuju si, jak jsem seděla babičce na klíně a vyprávěla jí, kam se všude, až budu velká, podívám. A poté mi řekla: „Víš co, Larriso, až trochu povyrosteš, pojedeme spolu na Island.“ Doteď nevím, proč zrovna Island, ale vím, že od té doby jsme o tom bez ustání mluvily. Ale teď je vše jinak.

Dám si nohy do klína a na ně položím knihu. Knihu, kterou mi babička odkázala. Vůbec to nechápu, vždyť jsem ji snad nikdy neviděla číst, ani si nevybavuji, že by nějaké knihy vůbec vlastnila. No, očividně jsem se mylila. Když jsem knihu otevřela, na první straně byl jejím písmem napsán nadpis, kterého si nešlo nevšimnout, s názvem Francie. Chvilí jsem četla a ani trochu tomu nerozuměla. Až později mi došlo, že to je popis míst ve Francii, která moje babička procestovala, bylo tam zaznamenané, jak dlouho kde zůstala, kde bydlela, co nového ochutnala, koho všeho potkala a různé další činnosti. A že jich teda bylo. Nic takového jsem opravdu nečekala. Proč o tom nikdy nemluvila? Hned, jak jsem otočila stranu, byl tam další nadpis, ale tentokrát s názvem Španělsko a pak další s názvem Itálie. A pak další a další, až jsem postupně projela téměř celou Evropu. Ale to ještě zdaleka nebyl konec. Byla i v Americe, v Asii, na různých ostrovech, dokonce i v Africe, kde jeden celý rok byla jako dobrovolník a pomáhala lidem. Vůbec jsem nevěděla, co si mám o tom myslet.

Myslela jsem si, že jsme si s babičkou říkaly úplně všechno, a teď zjistím, že jsem nevěděla snad o půlce jejího života. Mohla mi to říct, vždyť věděla, že cestovat je můj sen už od dětství. Jenom se k tomu nemůžu odhodlat, protože mám strach, že když tam budu úplně sama, mohlo by se mi něco stát, budu bez peněz a co pak? Mohlo by se toho jednoduše hodně pokazit. I přes to všechno ve mně tahle její kniha vyvolala sebedůvěru, že bych to zvládnout mohla. Celý zbytek knihy jsem hledala vysvětlení, ale nikde nic. Až na jedné straně byl poslední nadpis s názvem Island a pod ním napsané: „Včerejšek je minulost, zítřek je záhada, ale dnešek je dar. To si pamatuj, má milá Larriso, teď je to na tobě.“ Byla jsem zmatená snad ještě víc než na začátku, ale jedno vím jistě. A to to, že budu pokračovat v babiččině knize.

o nich skoro hodinu, je to fakt velká kniha, a přesto jsem ještě nebyla na konci. Otočila jsem na další stranu, ale tentokrát tam není obrázek ani název rostliny, vlastně, nebylo tam nic o rostlině. Byl tam velký nadpis Kouzla a jejich užívání a pod ním napsané různé názvy asi kouzel a u nich vysvětlivky, co jaké kouzlo dělá a co je k nim zapotřebí. Přečetla jsem první kouzlo, u kterého bylo napsáno, že stačí nějaký malý předmět a silná vůle. Taky je tam napsáno, že tohle kouzlo umožňuje vznášení jakémukoliv předmětu, který chceme. Dala jsem na stůl tužku a dala nad ni ruku, myslela na to, jak se ta tužka vznáší a zavřela jsem oči.

„Levitus,“ pronesla jsem a pomalu jsem otevřela oči a zjistila, že se nic nestalo. Zkusila jsem to znovu, zase nic. Pokusila jsem se o to znovu a víc jsem se na to soustředila. A podařilo se. Usmála jsem se a začala jsem se ní pohybovat ve vzduchu. Pak jsem ji pustila dolů a podívala se na další kouzlo. Píše se u něj, že potřebuji hůlku. Na chvíli se zamyslím, kde bych asi tak mohla vzít hůlku. A pak mi to dojde. V truhle by mohla být. Nazuji si své bačkůrky a zamírím zase na půdu. Teď je tady ještě větší tma a zima, musím si svítit baterkou, abych viděla, kam vůbec mířím. Spatřím truhlu a už si k ní klekám. Prohrabuji se v ní, přes drahokamy, náhrdelníky, amulety a ochranné rostliny, až jsem našla jednu tmavě hnědou dřevěnou hůlku zdobenou kolem dokola lístky nějaké rostliny. Vzala jsem ji a šla zpátky do svého pokoje. Do rukou jsem vzala tužku, kterou jsem rozlomila napůl a zase ji dala na stůl. Namířila jsem hůlkou na zlomenou tužku a soustředila jsem se.

„Opravus!“ řekla jsem kouzlo a otevřela jsem oči. Zasla jsem, že se kouzlo doopravdy povedlo. Tužka se opravila, ze dvou částí je zase jen jedna. Začala jsem se potichu smát a jásat. Zase jsem vzala knihu a pokračovala s dalšími jednoduchými kouzly, až jsem se dostala na posledních deset stránek, na kterých se psalo o různých kouzelnících, přátelích babičky, o bozích a o dalších nadpřirozených stvořeních. A na poslední straně byl napsán vzkaz od babičky pro mě a Aloru.

*Zdravím Vás, mé úžasné vnučky,
jestli tenhle vzkaz čtete, znamená to, že jste četly knihu, ve které je tento vzkaz, a to znamená, že už nejsem mezi živými a má kouzelná truhla se přenesla k Vám. Řekla bych Vám to nejlépe osobě, ale Vaše matka mi zakázala, abych Vás, jak říkávala ona, „kazila.“ Jsem, tedy byla jsem čarodějka, ale než si začnete myslet něco špatného, byla jsem hodná čarodějka, prováděla jsem jen bílou magii, nikdy tu černou. A Vy i Vaše matka máte kouzlení v krvi, jen stačí trénovat a naučit se kouzla. Se vším Vám můžou pomoci má staří známí, ale doporučuji zvolit někoho z té mladší generace. Věřím, že budete dobré čarodějky, Edalyn a Aloro.*

*Přeji Vám hodně štěstí, dívky
Vaše babička Evelyn.*

Tak to je zajímavé. Babička byla čarodějka, takže proto máme tu truhlu. Díky tomuhle dopisu v téhle tajemné knize už vím, co je mé poslání. Já budu ta nejlepší čarodějka. A budu pomáhat všem lidem v nesnázích. Protože já jsem Edalyn Nerenetová.

Pravdostán

Jiří Miškar, 9. třída ZŠ J. A. Komenského Nivnice

Max vstal z postele a dvakrát zatukal na zastíněné okno jeho ložnice. Okamžitě zprůhlednilo a poskytl mu pohled jako každé jiné ráno. Nekonečné řady šedých kostek, kterým se jen stěží dalo říkat domy. Tato část Metropole se jmenovala Čtvrť Budoucnosti. Byla postavena na příkaz Oka. Na veřejnosti se říkalo, že ji nechal postavit, aby se všichni měli stejně. Ovšem Max znal i ty skryté důvody.

V domech byly čipy a čidla, které zaznamenávaly informace o všech. Jejich hovory, pohyb i činnosti. Proto byly postaveny. Aby měl Oko každého pod kontrolou. Všichni byli, ať už dobrovolně či ne, ze svých domovů vystěhováni pod různými záminkami. Kdo kladl odpor, byl přinucen, nebo zlikvidován. Tak to chodilo v Metropoli i celém zbytku totalitního Pravdostánu.

Max o všem věděl, ale nesměl o tom mluvit, ba ani na to myslet. Přece Oko pro něj a všechny ostatní obyvatele chtěl jen to nejlepší.

Atť žije Oko!

Navzdory svému nízkému věku se dopracoval v hierarchii Pravdostánu neuvěřitelně vysoko. Pro jeho fanatičnost se stal šéfem Ministerstva skutečnosti. Jeho úkolem bylo vypouštět do světa vhodné informace a ty nevhodné potlačovat a ničit. Oblékl se do své pracovní uniformy a vyrazil.

Po pár minutách přišel až k budově mnohokrát převyšující ostatní. Stál na ní nápis Ministerstvo skutečnosti. Vstoupil a šel do své kanceláře. Na stole ležela červená složka. Byly v ní pokyny od Oka. Hlavou mu blesklo, že jej vlastně nikdy nikdo neviděl. Údajně se schovával z bezpečnostních důvodů. Jediným způsobem komunikace byly tyto složky s pokyny pro nejbližší spolupracovníky. Usoudil, že je to logické a hodil to za hlavu. Pročetl si dnešní úkoly. Tentokrát jen prohlídky starých domů před demolicí. Bourali je, aby lidé zapomněli na minulost. Prohlídky nesnášel, ale rozkaz je rozkaz. Předtím, než do těchto starých domů pustili dělníky, musel je s týmem prohledat, aby v nich nezůstaly nějaké materiály se závadnými informacemi. Byla to běžná rutina.

Když dojeli auty na místo, rozdělil Max tým na dvojice. Sám si vzal svého starého asistenta Dana, který byl dlouhé roky šéf ministerstva. Pak ovšem vyplulo na povrch něco z minulosti jeho rodiny. V tichosti jej tedy sesadili a na jeho místo usedl Max. Vládci o tom neřekli, jinak už by žádný Dan nebyl. Max jím pohrdal jako zrádce. Nechápal, jak někdo může jít proti režimu. Přece Oko pro něj a všechny ostatní obyvatele chce jen to nejlepší.

Atť žije Oko!

Byl to skromný domeček pro nevelkou rodinu. Obývák spojený s kuchyní, koupelna a ložnice. Hned ze začátku Maxe zaujala obrovská knihovna zabírající velkou část domu. „Dane, běž prohlednout zbytek. Já se postarám o tohle,“ ukázal na knihovnu. Ten jen mlčky přikývl a odešel. Opět přenesl svou pozornost na police. Byly v ní všechny povinné knihy. Hlavně Pravda, kniha, kterou napsal Oko o ideologii Pravdostánu. Věděl, že je plná manipulace a propagandy, ale nechťel si to připustit. Přece Oko pro něj a všechny ostatní obyvatele chtěl jen to nejlepší.

Atť žije Oko!

Pročítal další tituly. Některé bral do ruky a kontroloval, jestli nejsou třeba popsáné. Když vytáhl Boj pravdy pojednávající o revoluci, při které se Oko dostal k moci, spatřil za ní další knihu v šedém zaprášeném obalu. Zvědavost mu nedala a natáhl se pro ni. Na obalu stálo Pravda versus lež, další z knih o režimu. Přesto mu na ní něco nesešlo. Otevřel ji a místo tištěného textu spatřil úhledný rukopis. Byl to deník. Tajemný deník schovaný v knihovně opuštěného domu. Začal číst.

Dnes jsme opět vyšli do ulic. Zaplnili jsme celé náměstí a ještě nás mnoho stálo v bočních uličkách. Už jsou všichni unavení z totality. Z utlačování, nesvobody, skrývání pravdy a cenzury. Vydali jsme se směrem k domu prohaného diktátora Zástupce lidu. Kolem jeho sídla všude stáli policajti, tajná služba i vojáci. Měli nachystaná vodní děla i slzný plyn. Ale nám to nevařilo. Stáli jsme tam a volali: „Svobodu! Svobodu!“ Mysleli jsme, že jakmile začneme, pustí se do nás. Ale oni tam jen postávali se štíty a čekali. Pochopili, že nás je příliš mnoho. Neměli proti nám šanci. Dál jsme skandovali. Hlasitěji. A ještě víc. Byli jsme tam skoro celou noc. Nad ránem již lidé začali odcházet. Nebyl to konec. Byl to teprve začátek. Zítřejí jdeme znovu.

Max byl v šoku. Za celý svůj život se nesetkal s ničím podobným. Znal jen život řízený Okem. I přesto, k jeho velikému překvapení, se v něm něco hnulo. Lidé nebyli smíření s potlačováním svých

svobod. Nedokázal si nic podobného představit... Přece Oko pro něj a všechny ostatní obyvatele chtěl jen to nejlepší... nebo snad ne?

Místo zápisu z dalšího dne zde byla jen jedna věta:

Padá totalita, něco si přeji!

Max dlouho zíral na tu větu. Byla sice krátká, ale víc než jasná. Dlouho tiše stál se svými myšlenkami. Náhle si nebyl tak jistý v sympatiích k Oku. Zápis v deníku ho hluboce zasáhl. Přece věděl, co se kolem něj děje, ale dodnes jej podobné myšlenky vlastně ani nenapadaly. Už věděl, že dál to nedokáže.

„Můžeme jít?“ zeptal se Dan. Max sebou trhl leknutím a snažil se knihu schovat za zády. Pozdě. V očích jeho starého asistenta problesklo několik emocí najednou. Zmatek, překvapení, strach a poznání. Znal tu knihu. „Víte, jsme v domě mého dětství...“ hlesl po chvíli ticha. Teď bylo překvapení na Maxově straně. „Tento deník psal můj otec,“ pokračoval. „Na poslední demonstraci vzal i mě. Seděl jsem mu celou dobu na ramenou. Tehdy mi řekl kouzelnou větu: „*Padá totalita, něco si přeji!*“

Max se snažil vše pochopit. Mezitím Dan vytáhl z kapsy lísteček a napsal na něj pár slov. Přistoupil k němu a podal mu ho. Byla na něm napsána adresa. „Deník vezmi s sebou. Myslím, že si máme o čem promluvit,“ dodal. Max přikývl. „Pojďme zopakovat historii.“

Kniha do světa snů

Natálie Johaníková, 8. třída ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod

Byl klasický podzimní den, foukal chladný vítr a já jsem se se sluchátkama v uších procházela po městě. Hrála mi zrovna písnička Juliet od Cavetown, když zafoukal vítr opravdu silně a svalil tak popelnicí plnou odpadků přímo přede mě. Hromada odpadků se z popelnice vysypala a začala létat ve větru všude možně. Klekla jsem si a začala odpadky, co tam ještě zůstaly, zpátky házet do popelnice. Do ruky se mi dostala stará a zaprášená kniha.

Tato kniha mě velmi zaujala. Měla barevný kožený obal. Na obalu byly různé veselé obrázky. Jsem zvědavá holka a samozřejmě, že jsem knihu hned otevřela.

Začaly se dít podivné věci. Vítr kolem mě začal foukat ještě mnohem silněji, než foukal předtím. Všude poletoval prach a všelijaký bordel. Proto jsem zavřela oči, aby mi něco z toho do těch očí nevleťlo. Když jsem je ale otevřela, rozhodně jsem už neklečela u rozsypané popelnice.

Přede mnou se rozkládalo místo, kde nebyl podzimní den, ale kde svítilo sluníčko, sotva jsem se nachlehla a už jsem cítila vůni všech možných rostlin, které zde kvetly. Vlastně to bylo normální město. Ale zároveň to bylo zcela odlišné město, než ve kterém jsem se nacházela předtím.

Zvedla jsem se a rozhlédla se, viděla jsem lidi, normální lidi, avšak byli zcela odlišní od lidí, které jsem denně potkávala. Tihle lidé se usmívali, upřímně se na sebe usmívali. Tito lidé byli ochotní, pomáhali si a zajímali se. Upřímně, bylo jim to vidět na obličejích. S otevřenou pusou jsem je všechny pozorovala.

Viděla jsem malé dítě spadnout z kola a jak k němu hned přiběhl muž a místo toho, aby se mu vysmál, tak mu hned pomohl a zeptal se ho, jestli je v pořádku. Viděla jsem starou dámu se tahat s těžkými taškami a jak k ní hned přiběhl mladý kluk a s úsměvem jí s taškami pomohl. Viděla jsem ženu, která pochválila jiné ženě její kabát bez špetky závisti. Viděla jsem, jak starší vycházejí s mladšími a také jsem viděla, že mladí mají zase respekt k těm starším. Viděla jsem něco, co ve světě, ve kterém pravidelně žiju, je skoro nevidané.

Šokovaně jsem se zavřenou knihou v ruce dále procházela městem a došla jsem až k místní škole. Tady mě teprve čekalo něco, co jsem snad nikdy v životě neviděla. Viděla jsem hrající si děti na školním hřišti. Ty děti byly různého věku a i přesto se tam nikdo nehádal, nebrečel a nikdo si tam nedělal

zle. Děti mezi sebe zapojovaly i jiné děti a nikdo nebyl odstrčený. Když jsem se podívala do oken, viděla jsem učitele, kteří učí s upřímným úsměvem a děti, které klidně seděly v lavicích a s úsměvem učitelům věnovaly pozornost. V dalším okně bylo vidět na školní jídelnu. Kuchařky se na děti usmívaly a byly na ně hodné, když měly ještě hlad, bez keců jim přidaly, s úsměvem mimochodem. Děti slušně seděly u stolů a neremcaly a vážily si toho, co měly. Všichni se tam upřímně usmívali a bavili, všude panovala milá atmosféra.

S údivem jsem se šla podívat do supermarketu. Sledovala jsem veselé lidi nakupovat, lidi, co si nestěžovali na ceny a koupili svým dětem za odměnu čokoládu. Vysoké lidi, kteří bez problému podávali menším lidem věci z vyšších pultů a regálů. Pousmála jsem se, vzala si tyčinku a šla k pokladnám. Za kasama seděli milé prodavačky a milí prodavači. Dělalí svoji práci s úsměvem a nesnažili se zhoršit den jiným. Nikdo z jejich práce nedělal méněcennou, stejně jako z uklízeček, co kolem pobíhaly a poctivě uklízely, a na nic si nestěžovaly. Bylo to opravdu krásné.

Vyšla jsem ven a všude bylo opravdu krásně a vše tu bylo tak, jak má být. Rodiče si hlídali své děti. Lidé se psy sbírali po svých miláčcích jejich exkrementy a nenechávali je všude možně. Nikde tu nebylo dusno, v parku posedávali odlišní lidé od ostatních a nikdo, kdo kolem nich procházel, se na ně nedíval skrz prsty. Jednoduše, všichni se tu k sobě chovali s respektem a úctou. Všechno tady tak hezky fungovalo.

Byl to fakt nádherný pohled. Hned mi v hlavě utkvěla myšlenka, jak jsem se sem vlastně já dostala. Vzpomněla jsem si na knihu, kterou jsem našla v popelnicí. Knihu jsem znovu otevřela a zase kolem mě začal vířit prach a bordel, chtěla jsem knihu zavřít, ale nešlo mi to. No a než jsem se nadála, zase jsem klečela u popelnice, ale tentokrát bez knihy. Nikde nebyla, prostě zmizela.

Zvedla jsem se a rozhlédla jsem se kolem sebe. Co jsem viděla? To, na co jsem byla už zvyklá, nabručené obličeje lidí, lidi kterým je všechno jedno a nemají ani trošku úcty a respektu. Smutně jsem zvedla popelnicí a vydala se domů. Přemýšlela jsem o tom, co se mi stalo. Došlo mi, že mě ta zvláštní kniha přeměrovala na svět, který si tak moc přeji, aby existoval.

Kniha světů

Pavlna Kadlčíková, 9. třída ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

Dopis

od: Elly

pro: matku Elly

Ahoj mami,

poslat nám tu knihu byla velká chyba. Víím, že sis myslela, že nám změní život k lepšímu, ale je to právě naopak. Myslela sis, že se naučíme mnoho nového. Myslela sis, že poznáme nové lidi, nové bytosti. Myslela sis, že se nám tam bude líbit. Samozřejmě se nám tam líbilo. Bylo to něco nesku-tečného. Bylo to přesně, jak jsi říkala. Dotkly jsme se jedné stránky a kniha nás přemístila do úplně jiného světa.

Ještě si dopodrobna pamatuju, jaký svět jsme navštívily jako první. Byl to svět draků. Draci byli na každém kroku. Buďto nám poletovali nad hlavami, nebo jen tak odpočívali ve svých hnízdech, anebo létali nad hradem. Jéé, nad tím nádherným hradem. Určitě si ho pamatuješ, maminko, je ze všech světů ten nejkrásnější. Všechno tam bylo dokonalé. Ale to jen protože to byl první svět. První strana. Kniha jen chtěla, abychom si myslely, že je vše dokonalé. Hlavně chtěla, abychom otočily na další stranu. Abychom vstoupily do dalšího příběhu.

A to jsme samozřejmě udělaly. Ze světa draků jsme se dostaly kouzelnou větou, kterou jsi nás učila už od dětství, abychom na ni nikdy nezapomněly. A taky jsme nezapomněly. „Volo ex hoc mundo,“ řekly jsme a už jsme zase seděly v našem světě. Už jsme seděli opět nad knihou plnou světů a příběhů. Otočily jsme na další stranu. Dotkly se strany a přemístily se do dalšího příběhu. Další dokonaly. V tomhle ale nebyli draci, ale byli tu víly a kouzelní skřítki. Víly nás naučily létat. Bylo to skoro neuvěřitelné. Mohly jsme dělat, co jsme chtěly. Všude bylo nadpřirozeno.

Se sestrou jsme snad každý den cestovaly do jiného světa. Neskutečně se nám to líbilo. Všechno bylo v pořádku, ale jen do jednoho dne. Do dne, kdy jsme se rozhodly navštívit jeden z posledních světů. Už jsme toho měly tolik za sebou. Chybělo nám pár stránek a znaly bychom všechny světy.

Ten svět se jmenoval: Tenebris consumet te. Pochází to z latiny. A znamená to: Temnota tě pohltí. Ale to jsem zjistila pozdě. Už jak jsme do toho světa se sestrou vstoupily, tak jsem věděla, že je něco jinak. Tenhle svět nebyl ani zdaleka tak hezký, jak ty ostatní. Tenhle byl tmavý. V ulicích se držela strašlivá mlha. Okna v domech byla rozbitá. Kolem nás nikdo nebyl. Stály jsme tu úplně samy. Chtěla jsem se vrátit. Říct kouzelné slovo. Jít do nějakého jiného příběhu. Ale sestra chtěla zůstat. A já musela taky, protože bez ní nemůžu odejít. Vždycky jsi nám říkala, že se máme držet pohromadě. Tak jsem zůstala.

Sestře se tam líbilo. Vypadala, jako kdyby to tam milovala. Když jsem se na ni podívala, vypadala šťastím bez sebe. Vůbec jsem nechápala proč. Co se jí na té hrůze může líbit? Tuhle mlhu a temnotu nemůže mít rád snad nikdo, přemýšlela jsem. „Slyšíš to?“ přerušila mé myšlenky. „Co?“ řekla jsem zmateně. „Volají nás,“ řekla se strašidelným úsměvem na tváři. „Tohle je náš svět, sestři, zde zůstaneme.“ Zhrozila jsem se. Chtěla jsem odpovědět. Zeptat se, jak to myslela. Jaký náš svět? Ale než jsem něco stihla udělat, rozutekla se do temných ulic. Utíkala jsem za ní. Snažila jsem se ji dosáhnout, ale byla příliš rychlá. V té mlze se mi ztratila. Volala jsem ji. Běžela jsem ulicemi. Každá mi připadala stejná. Cítila jsem se jako v bludišti. Naštěstí jsem doběhla na nějaké náměstí. Naráz se mlha rozplynula. Zděsila jsem se, když jsem viděla svou sestru s dalšími lidmi. Spíše s bytostmi. Byli strašidelní. Jejich výška silně přesahovala výšku mé malé sestřičky. V obličejích neměli vůbec žádný výraz. Čím víc jsem si je prohlížela, tím víc jsem si uvědomovala, jaké nestvůry to jsou. Vypadaly naprosto mrtvě.

„Tohle je náš svět,“ pronesla sestra. „Svět smrti. Tohle jsou Temnoty, vládci tohoto světa. A my budeme odteď taky.“ Sestry jsem se bála. Byla to ona, ale vypadala úplně jinak, než normálně. To bylo tím obličejem. Mrtvý obličej. Bez života. Nepamatuju si moc, co se dělo dál. Byla jsem v takovém šoku. Proč chce být sestra vládkyní Světa smrti? A co to je za bytosti a proč to tak ovládá mou sestru? Řekla mi, že budto budeme vládkyně společně s temnotami obě, nebo mě zabije. Co ale určitě nečekala, bylo, že jsem řekla kouzelné slovo. Přemístila jsem se zpět. Zpět k nám domů. Ale tentokrát bez ní.

Mami, prosím, nevím, co mám dělat. Proto ti knihu posílám společně s tímhle dopisem. Už nikdy nechci do jiného světa. Nevím, co sestru pomátlo, ale určitě nechci, aby se mi to stalo taky. Jediný svět, do kterého bych vstoupila, je svět smrti, jak mu říká sestra. Vrátila bych se pro ni. Tak ráda bych se vrátila, ale co bych dělala? Jediný, kdo tam je, jsou ty nestvůry a ty jsou očividně na její straně. Jak bych ji odtud dostala, když nechce? Já za ni nemůžu říct kouzelné slovo. A proč mě chtěla vlastně zabít?

Mami, vůbec to nechápu. Proč jsi nám neřekla, že tam takový svět je? Že je tam tak nebezpečný svět? Říkala jsi, že jsi byla ve všech. Tak proč jsi nám to neřekla? Ona by tu byla, kdybys to řekla. Nějak ji z té knihy dostaň, prosím. Knihu znáš lépe než já. Sama jsi tvrdila, že každíčký svět znáš nazpaměť. Tak jí odtamtud dostaň a pošli ji zpět ke mně. Doufám, že odepišeš, vše vysvětlíš a pošleš mi zpátky sestru. Knihu ne.

Tvoje dcera Ella

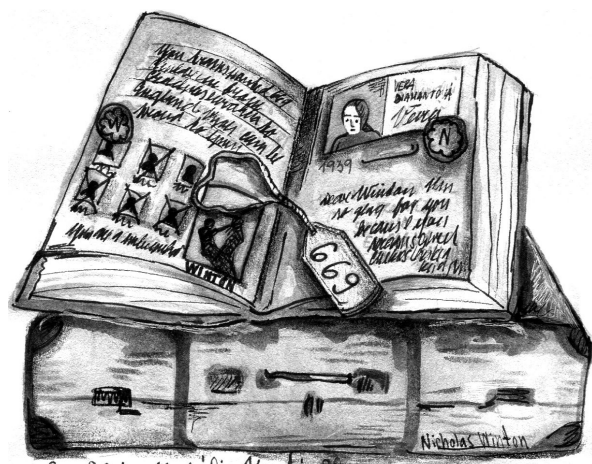
Co se dělo dále:

Matka Elle neodpověděla. Sestra se domů nevrátila, a tak se Ella rozhodla podívat do matčina domu. Byl celý zničený. Okna rozbitá. Nábytek roztráskaný. A matka nikde. Mezi chaosem na zemi našla něco zajímavého. Knihu. A byla otevřená na jedné z posledních stran. Na Světě smrti.

Ella už se chystala k odchodu, když v tom to spatřila. Na zdi bylo napsáno krví:
„Ještě budeš velmi litovat, že ses k nám nepřidala, sestřičko.“

Zdeňka Svobodová, Uherské Hradiště

Ex-libris Natálie Krutá 2024

*Natálie Krutá,
2 OA Gymnázium Uherské Hradiště*

***Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2024
tentokrát na téma Tajemná kniha***

Sborníček oceněných prací z literární a výtvarné soutěže

Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy

Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti v červnu 2024

Na obálce, diplomech a pozvánkách je použita ex-libris Nely Stránské

Náklad 110 ks

Brožovaný výtisk, neprodejné

Tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště

Děkujeme:

Město Uherské Hradiště, Jan Jagoš – HYGMONT čistící systémy Uherské Hradiště

